Cazul dela Bis. di Paris; Sfințirea în arhierea a arhim. Teofil Ionescu a P.S. Sa, alui V. Boldeanu – Fotografia – Moloace – etc

V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
(Impresso come manoscritto)

Ian.-Febr.1955 V.1 R O M A
Nr. 49 Via C.Morin, 6

CĂTRE AROMÂNII DIN EXIL

Folosesc ospitalitatea"Vetrei","foaie românească de opinie şi informaţie"independentă,spre a mă adresa tuturor compatrioţilor din exil,pentru următoarea chestiune:

In anul acesta se împlinesc 75 de ani dela înfiinţarea"Societăţii de cultură Macedo-Română"din Bucureşti. Pentru Românii din sudul Dunării,această societate îndeplinea rolul"Astrei". Tot în acest an se împlineşte jumătate de veac de când Imperiul otoman,prin"iradeaua"Sultanului dela 9 Mai 1905,a recunoscut pe Aromâni(Vlahi)ca minoritate etnică distinctă. Ambele evenimente se cuvine să fie comemorate. Această obligaţie revine în mod deosebit Aromânilor din exil,întrucât nici fraţii din Ţară şi nici cei din Statele balcanice n'au libertatea să facă astfel de comemorări.

Desigur,pentru"Societatea de cultură Macedo-Română",cea mai bună comemorare ar fi dacă s'ar putea reface în exil. Aceasta cu atât mai mult, cu cât la Bucureşti cotropitorii încearcă să facă din ea - caşi din alte instituţii similare - oficină de prozelitism comunist.

Pe de altă parte,necesitatea unei lupte organizate pentru apărarea elementului nostru atât de cumplit prigonit în Balcani,se face din ce în ce mai simţită. In cadrul naţional al"Societăţii de cultură Macedo-Română", care se situează deasupra oricărei divergenţe de partid,îşi pot da contribuţia şi fraţii noştri din nordul Dunării. Aşa au făcut dela început; în comitetul ei,au participat activ personalităţi politice şi culturale de primul rang ca Dumitru Brătianu,C.A.Rosetti,prinţul D.Ghica,Ion Câmpineanu,Dumitru Sturza,generalul Tell,Gheorghe Chiţu,Vasile Alecsandri,Titu Maiorescu,Iacob Negruzzi,etc. Mitropolitul primat al ţării era preşedintele,istoricul V.A.Urechea secretarul ei general. Domniţa Elena Cuza,aflată în exil împreună cu cei doi fii ai săi,şi-a dat cu însufleţire adeziunea.

Asemenea contribuţii preţioase ar fi şi astăzi posibile,dacă Aromânii ar da dovadă că se interesează de soarta fraţilor lor supuşi unui regim de teroare şi desnaţionalizare forţată. Pentru salvarea românităţii balcanice,este nevoie de ajutorul tuturor.

Programul iniţial al"Societăţii de cultură"este şi astăzi de presantă actualitate. Pentrucă: 1/ Neamul nostru este gâtuit de asupritori,într'un moment când se face atâta caz de"drepturile omului"; 2/ Tineretul rămâne fără carte; 3/Refugiaţii,având cetăţenia Statelor asupritoare,rămân fără asistenţă materială şi morală în exil; 4/Trebue un centru de studii şi documentare pentru problemele noastre specifice; 5/ Este nevoie de organe de presă(în limba română şi'n limbi străine),în care să se arate pe larg doleanţele legitime ale minorităţii româneşti din ţările balcanice; 6/ E necesară o revistă culturală,să stimuleze produsele dialectale şi cercetările istorice,folcloristice,etnografice,etc.,în legătură cu elementul nostru; 7/ Trebuesc sedii de întrunire şi organizare.

Sunt necesităţi esenţiale pentru o luptă organizată şi de lungă durată. Ele nu pot fi îndeplinite decât prin efortul coordonat,în primul rând, al Aromânilor din exil. De ei depinde,deci,dacă dela popasurile comemorative din acest an se va porni cu un nou impuls în lupta pentru scoaterea întregului nostru neam din robie. Răspunderea e mare - aş spune cutremurătoare - pentru toţi,dar cu deosebire pentru intelectualii noştri care se găsesc în Metropolele occidentale,sau în oraşele din USA,unde sunt stabilite vechi colonii de Aromâni,altădată atât de active pe tărâmul naţional. Acolo s'ar putea realiza mult. Momentele sunt grele pentru neamul nostru. Să ne pătrundem de gravitatea lor,stând treji la datorie. Comemorarea acestor evenimente naţionale,care trebueşte făcută de toţi Aromânii,oriunde s'ar găsi ei,să constitue un îndemn în lupta pentru apărarea neamului nostru atât de asuprit. Rezultatele se vor vedea!

Constantin Papanace

RĂVAŞ. Sănătate cu prietenie şi voie bună. Să ştiţi de la noi, şoltuzul şi pârgarii din cetatea Moldovei, că dorim a auzi oricând de la dumneavoastră sănătate şi înţelepciune ca de la bunii noştri vecini şi domni.

Facem cunoscut Înţelepciunii dumneavoastră că a venit Ianoş diacul din Rodna înnaintea întregului nostru Scaun în cetatea Moldovei, spunând că de curând a pârît în privinţa unor porci de la bătrânul jupân Andrei, că i-a luat fără dreptate, şi jupânul Andrei dă vină acelui Ianoş diacul că de la sluga lui i-a cumpărat. La aceasta s'a ridicat Ianoş diacul şi l-a adus pe om înnaintea întregului nostru Sfat, anume pe Ioan Bosu şi pe Dragotă din Suceava, cari i-au cunoscut porcii. Apoi s'a ridicat judele nostru cu jupânii lui şi i-a întrebat pe acei doi oameni, pe sufletele lor, dacă jupânul Andrei a cumpărat porcii de la Ianoş diacul. Şi acei oameni au mărturisit cu sufletele lor că nimeni nu i-a cumpărat porcii decât acel Ianoş diacul. Şi apoi a adus Ianoş diacul pe vameş, care e o slugă a Măriei Sale, şi pe gazda anume Adorian, înnaintea căruia s'a făcut târgul. Şi recunosc şi ei aşa pe sufletele lor că nimeni n'a cumpărat înnaintea lor porcii decât Ianoş diacul. Şi apoi că a stat sluga jupânului Andrei de faţă când a plătit Ianoş diacul porcii şi nimeni n'a spus un cuvânt.

Deci vă rugăm ca pe ai noştri buni vecini să ajutaţi pe acest Ianoş diacul la dreptatea lui, care cu nedreptate i s'a luat. Şi ce au mărturisit acei oameni buni, ni e ştiut nouă, şoltuzului şi pârgarilor. Cu aceasta rămâneţi cu Dumnezeu. In Baia, 20 Februar 1527. Şoltuzul şi pârgarii din Baia, ai dumneavoastră buni prieteni şi vecini.- Cinstiţilor şi înţelepţilor dumnealor biraului şi dumnealor juraţilor din Bistriţa să se dea această carte.-

POEZIE POPULARĂ (Auzită în Ofcea, Banatul iugoslav)

Frunză verde-am tot cântat,
Dar şi-aceea s'a uscat;
Fete tinere-am iubit
Dar şi-acele-au'mbătrânit.
N'am frunze să cânt mai mult,
Dar nici fete să sărut.
Lasă pân'la primăvară
C'atunci cresc frunzele iară.
Cresc şi fete, ştiu eu bine,
Dară nu cresc pentru mine.
Care mie mi-au crescut
De mult toate au trecut.
Dar acuma care cresc,
Pe badea nu-l mai iubesc.
Şi de ce să nu suspin
C'aşa tut'să fiu bătrân,
C'am fost june, c'am iubit
Dar acum am bătrânit.
Mult mă mir şi eu acu'
Vremea mea de ce trecu;
Parcă tinereţea mea
A sburat ca pasărea.
A sburat şi nu mai vine
Până-i lumea ea la mine.

& GĂVANA (vale în munţii de lângă comuna românească Doliani, în Grecia)

Piscuri înalte fioroase se ridică în şir ameninţând cerul. In jos, prăpastia vueşte sinistru printre arborii singuratici, căţăraţi deasupra prăvălaticului pietriş. De dincolo, o altă râpă lată, imensă, se repede la fund pierzându-se printre tufele de fagi şi de pini. Valea doarme de veacuri în liniştea singurătăţii pustii.. Nici un vânt, nici o suflare. Din adâncul îndepărtat, un freamăt surd se înalţă haotic, se'nvolbură'n rotocoale, vijelios, trudindu-se, isbindu-se în muchile de peşteri, umplând cu vuet spaţiul tăcut, tăcerea.. Freamătul şueră în piscuri şi fâlfâe în ramuri frunzişul. Vag, nostalgic, geme ecoul departe ca un suspin înăbuşit, apoi totul se stinge în abis. Nimic nu mai mişcă şi'ntr'o clipită liniştea profundă recade peste pustiul gol..

Din noaptea vremurilor uitate răsbate şi astăzi parcă tumultul de odinioară şi de pe ruinele castrului milenar asculţi în extaz ecoul vijeliilor apuse. Ca o vrajă, prezentul dispare şi simţi parcă aevea gloatele agitându-se pe-aproape, în pregătiri de luptă. Jos, în fund, pe sub frunzişul verde, înaintează încet în şiruri lungi, inamicul. Lănci şi coifuri strălucesc, iar tropotul cailor se aude tot mai aproape.. Un semnal scurt străbate dealungul crestei şi, deodată, bolovani mari, stânci întregi de piatră încep să se prăvale de pretutindeni, se rostogolesc năpustindu-se năvalnic, sdrobind şi răsturnând totul ca o furtună, se isbesc, se învălmăşesc răsbubuind în hău. Freamătă codrii de sbucium şi vaet, iar valea vueşte prelung. Treptat, tumultul descreşte şi ecoul răsfrânge tot mai încet sgomotele îndepărtate ale armatei fugare..

Clopotele răsună, ca în vis, aduse pe aripi de vânt şi, deodată, tresari: Pe coasta unui plaiu vecin coboară agale o turmă de oi, iar în urma ei păstorul - o reminiscenţă a legionarului roman - îngână încet un cântec vechiu bătrânesc din trecutul falnic al neamului său care şi astăzi stăpâneşte, din moşi strămoşi, locurile aceste - munţii- şi păstorul îi zice duios, îi zice cu foc, în fapt de seară, pe marginea prăpastiei pustii.

I. Goschin

"VATRA" - Ian.-Febr. 1955, Nr. 49, Roma, Via C. Morin 6

OAMENI"NOI" - NĂRAVURI VECHI

Avem în faţă un mic"dosar",uluitor prin lucrurile ce conţine,uluitor prin numele şi situaţia protagoniştilor,reputaţi,pân'acum,ca luptători contra unui"putregai politicianist",-pe care,dacă ar fi continuat să nu-l imite -ba chiar să-l depăşească,cum se va vedea- n'ar fi avut decât de câştigat în faţa oamenilor cumsecade.

Suntem îndureraţi să inaugurăm cel de-al cincilea an de viaţă al revistei noastre cu povestirea unei fapte incalificabile.Teamă ne e şi de judecata unora din cititorii legionari,cari,uitând că Mişcarea e doar un instrument de ridicare a Neamului şi că în momentul în care nu mai vrea sau nu mai poate să-şi îndeplinească această misiune rostul ei cinstit a încetat,ar fi mai bucuroşi să vadă între membrii ei un fel de solidaritate de clan,tăinuindu-şi reciproc eventualele isprăvi.Ci noi considerăm că nu Neamul a fost făcut pentru Mişcare,ci Mişcarea pentru Neam; că nu-i bine să fie înşelată massa românească,prezentându-i-se,pe credinţa mulţilor morţi ai Legiunii,orice metal drept aur.Mişcarea,repetăm,e numai un instrument de înălţare a Neamului; existenţa ei este legitimă atâta vreme cât vrea şi poate corespunde scopurilor pentru care a fost creată.Dacă -să zicem- ar fi posibil să se nască altă formaţie şi mai eficace decât ea, adevăraţii naţionalişti pe aceea ar urma-o -tocmai pentru pricina arătată! că obiectivul rămâne binele Neamului,nu al unei grupări oarecare.

Pentru noi,lucrurile acestea sunt extrem de clare; dacă insistăm asupra lor,e numai pentrucă,în timpul campaniei de demascare a imposturilor d-lui Sima,s'au găsit legionari -şi nu dintre cei mai răi- cari să ne facă teoria spălatului rufelor în familie şi să ne ceară a fi mai îngăduitori cu membrii Mişcării,"ca să nu ne facem de rîs".A fi acţionat în sensul dorinţei lor,însemna a fi considerat Mişcarea ca un fel de gaşcă,solidară la bune şi la rele.Se ştie,de altfel,cum Corneliu Codreanu era infinit mai sever cu legionarii decât cu alţii - şi nici nu s'ar fi putut altfel: doară cu ei voia să îndrepte moravurile unei ţări,iar această treabă n'o puteau face decât oameni bine cernuţi.De altă parte,curajul de a-şi tăia lăstarele uscate este,pentru orice organizaţie,o probă de forţă.

Dar să revenim la faptul din"dosar".Prin luna Martie a anului trecut, părintele Boldeanu,poate în calitate de"consilier administrativ" al"Eparhiei"Românilor ortodocşi din străinătate,supunea I.P.Sfinţitului Mitropolit Visarion,spre semnare,o adresă către preşedintele Sinodului arhieresc al Bisericii ortodoxe ruse de peste hotare,cu reşedinţa la New York,cerându-i"concursul necesar"pentru hirotonirea întru arhiereu a părintelui arhimandrit Teofil Ionescu,paroh în Statele Unite.După o ezitare de vreo 6 luni,I.P.S.Visarion se decide în sfârşit să înainteze referatul zisului sinod,care,în treacăt fie zis,nu-i în legătură cu niciuna din Patriarhiile apostolice - ceeace face să nu se înţeleagă lămurit de ce I.P.S.Sa,după ce a făcut atâta caz de canonicitate,a ţinut să se lege de un sinod care, sub raportul canonicităţii,el însuş stă în vânt,în loc să se fi pus în comuniune cu vreuna din cele 4 patriarhii"apostolice".Să fi făcut-o din.. naţionalism? Ar fi absurd,căci -pe lângă lipsa de îndreptăţire canonică- dacă e adevărat că mai toţi patriarhii sunt greci,aparţinând neamului care atâta rău a făcut ţărilor noastre în trecut(şi continuă să facă şi acum fraţilor noştri din Macedonia),apoi Ruşii ne fac răul chiar astăzi.De altă parte,noi identificăm fanariotismul şi şovinismul antiromânesc,în domeniul bisericesc,numai cu Patriarhia din Constantinopol,nu şi cu cele din Ierusalim,Antiohia şi Alexandria.

Era,într'adevăr,nevoie de un nou vlădică? Pentru Românii din America, hotărît nu! Acolo sunt deja doi episcopi,unul contestat dar urmat,celălalt adevărat dar cu mai puţini credincioşi.Pentru Românii din vestul Europei, nici atât: aici există deja o"eparhie"(titlu mult prea pretenţios faţă de ficţiunea ce în realitate reprezintă,ca organizare),condusă de un mitropolit secondat -pe hârtie- de nu mai puţin de 3 arhimandriţi-vicari,în timp ce,în afară de Paris,nu dispune nici măcar de o capelă! În Austria,niciun preot şi nicio parohie; în Italia,idem; în Germania,un preot bătrân,fără biserică,cutreeră toată ţara,pe ger,pe zloată ori zăduf,pentru satisfacerea nevoilor duhovniceşti ale credincioşilor - dar sfinţia sa nu aparţine faimoasei"eparhii".Singura realitate,în"eparhie",e parohia română ortodoxă din Paris,cu biserică şi 3 preoţi deservenţi.Şi atunci,care era nevoia facerii unui nou episcop,când deja generalii erau mai mulţi decât soldaţii? Să-l trimită în America,pentru creşterea dihoniei? În Europa,pentru"eparhia"de aici,era prea mult şi I.P.S.Visarion.Zelul bisericesc ar fi reco-

mandat mai degrabă hirotonirea de preoţi, cari, caşi părintele Vasiloschi din Germania, să colinde locurile cu aşezări româneşti, la dispoziţia credincioşilor. Acest zel însă nu prea se vede. E suficient să spunem că I.P.S. Visarion n'a fost văzut într'o singură casă de român nevoiaş, în niciun spital, în niciun lagăr de refugiaţi. Şi doară e însuş şeful "eparhiei"! Cum fi lucrând, pe terenul duhovnicesc, e un mister pentru toţi. Nu s'a ostenit nici măcar să dea o pastorală, de Paşti sau de Crăciun, pentru întremarea sufletească a turmei dreptmăritoare - pastorală ce, în ţară, se da obişnuit la sărbătorile împărăteşti şi de care cu atât mai multă nevoie ar fi avut cei desrădăcinaţi, pribegi prin lumea largă. In privinţa aceasta, păstrăm şi noi o amintire destul de grăitoare: aflând odată, prin preajma Paştelui, că I.P.S. Sa se afla la Roma, am mers plini de bucurie să-i cerem un cuvânt de îmbărbătare pentru nenorociţii de creştini din România robită, mesagiu ce s'ar fi transmis prin posturile de radio italiene. I.P.S. Sa s'a apărat şi cu gesturile şi cu vorba, de parcă i-am fi cerut un sacrilegiu: nu.. nu.. e mai bine să stau departe.. să nu mă arăt prea mult.. Aşa răspundea un mare ierarh, singurul arhiereu român fără botniţă la gură, refuzând un cuvânt de mângâiere poporului care, în vremurile bune, îl ridicase dintr'o cocioabă din Paşcani, pentru a-l aşeza în falnicul Palat metropolitan din capitala Bucovinei şi în Senatul ţării!..

Noi ştim că nici măcar un preot nu se poate face fără ca să existe o parohie vacantă. Pentrucare eparhie a fost propus părintele Teofil? Când şi de cine a fost înfiinţată această eparhie? Unde a fost publicat acest fapt, şi concursul pentru ocuparea ei? Aşa zisa eparhie are un buletin, dar în el nu s'a scris nimic în această privinţă. Ştim precis că înălţarea la arhierie a părintelui Teofil n'a fost decisă în niciun fel de consiliu: de acest fapt, părintele Graţian, care-i totuş membru în consiliu, a aflat numai când i s'a dat să scrie la maşină raportul către sinodul Ruşilor, - iar d-l Alexandru Blaga, care-i chiar secretarul consiliului eparhial, a luat cunoştinţă doar cu o zi înainte de sfinţire! De aceea raportul către zisul sinod, raport semnat de Mitropolitul Visarion, conţine un neadevăr patent când afirmă că părintele Teofil a fost propus "la rugămintea credincioşilor"; minciuna iese perfect în relief în "foaia de serviciu", scrisă de Mitropolit la 16 Dec. 1954, în care, uitând că părintele Teofil fusese cerut Sinodului din New York "la rugămintea credincioşilor", I.P.S. Sa roagă pe părintele Boldeanu şi pe d-l Miloaie - abia acum, la 4 luni dela trimiterea zisului raport la New York - să-i trimită, în vederea hirotonirii puse la cale, "o cerere cu semnături legalizate, din partea populaţiei române din Paris, de a li se da, pentru serviciile divine, un arhiereu în persoana P.C. Sale arhimandrit Teofil Ionescu"!

Acelaş raport, înaintat la New York în August 1954, mai conţine şi alte neadevăruri evidente. Afirmă, de pildă, I.P.S. Visarion că "a controlat condiţiile canonice" ale candidatului la mitră. Ori, în aceeaşi "foaie de serviciu" din 16 Dec., înaltul prelat mai cere să i se prezinte "o declaraţie legalizată din partea P.C. Arhimandrit Teofil, arătând cauzele pentru care în parohia sa din U.S.A. a conlucrat în secta rusă a Samosfeaţilor, iar acum iese din sânul ei, dorind a reveni la ortodoxie". Aşa dar, sinodul rusesc fusese indus în eroare de raportul I.P.S. Sale, unde se spunea că "condiţiile canonice" fuseseră cercetate şi găsite ideale. In adevăr, cititorii noştri îşi mai amintesc desigur, din numărul trecut al Vetrei, "chemarea" către Românii ortodocşi din America de Nord, în care vlădica Visarion îşi arăta convingerea că P.S. Trifa a fost "dus în marea greşală de a fi fost făcut Arhiereu într'o sectă religioasă rusească, cum e cea a Samosfeaţilor". Noi, în privinţa validităţii canonice a hirotoniei Prea Sfinţitului Valerian, n'am exprimat nicio părere în această publicaţie, căci ne-a lipsit documentarea necesară. Mitropolitul Visarion, însă, ştie că P.S. Trifa e "sectant" - de unde concluzia logică este că şi cei ce colaborează cu tânărul episcop sunt în greşală. Ori, printre preoţii cari au recunoscut pe P.S. Trifa şi au servit sub ordinele sale se află şi părintele Teofil, "vicarul" I.P. Sfinţiei Sale! Cum de nu există, în arhiva "eparhiei" dela Paris, nicio deciziune a P. Sfinţitului Visarion de excludere a părintelui Teofil din rândurile clerului acestei "eparhii"? Şi cum de a putut I.P.S. Sa să asigure sinodul rusesc de integritatea "canonică" a aceluiaş părinte, deşi-l ştia "samosfeat"? Şi, mai departe, admiţând că părintelui Teofil i s'a îngăduit "revenirea la ortodoxie", pedeapsa cea mai potrivită, pentru a ajuta la ispăşirea rătăcirii, este.. înălţarea în rang? Cum va putea păzi turma de rătăcire un păstor care a rătăcit el însuş cu prima ocazie? Ce garanţii de dârzenie în ale credinţei dă un preot care, "doctor" în Teologie, deci lipsit şi de scuza ig-

noranţei -cum n'o are nici pe aceea omenească,a unei familii împovărate, căci e călugăr- s'a dus cu rătăciţii numai,precum se spune prin America, de teamă să nu-şi piardă parohia? Şi-apoi,dacă-i aşa de mistuit de"râvna Casei Domnului",de ce-a ţinut numaidecât să fie"mare",şi nu s'a mulţumit cu călugărească smerenie,într'o Europă cu refugiaţi români ortodocşi lipsiţi de păstori,să-şi ia toiagul preoţesc şi să meargă din cătun în cătun pe toate întinsurile pe unde se găseşte un suflet de pribeag nemângâiat?

Am spus,mai sus,că de înălţarea în rang a părintelui Teofil n'a ştiut nimeni.Peste cine se va fi gândit cuvioşia sa să păstorească? Şi cum să păstorească? cu anasâna? Care să fie pricina acestei lucrări -sau"lucrături"- în mare taină? Să fie treabă ruşinoasă înălţarea unui preot la o treaptă"întocmai cu apostolii"? Nu era mai degrabă un prilej de mare bucurie,de adevărată întremare sufletească pentru pribegii noştri? Era doară vorba de primul arhiereu,ce putea fi făcut după toată rânduiala,fără putinţă de contestaţie,dintre exilaţi.

După ştiinţa noastră,de această"alegere"aveau cunoştinţă,până la sosirea candidatului la Paris pentru hirotonire,doar 6 persoane: I.P.S.Visarion,părintele Teofil,părintele Boldeanu,avocatul Miloaie,Mărioara(secretara Prea Sfinţitului)şi părintele Graţian,care,cum am spus,a aflat numai incidental,cu ocazia copierii raportului către Ruşi.După sosirea la Paris a părintelui Teofil,la 6 Decembrie,va fi mai aflat câte cineva,dar aproape totalitatea Românilor,peste cari sfinţia sa se gândea totuş să păstorească, a ştiut de sfinţire cu numai 24 de ore înainte: în ziua de Crăciun,d-nii Miloaie şi Boldeanu,cu aier conspirativ,împărţeau,pe alese,la uşa bisericii din Jean de Beauvais,credincioşilor ce ieşeau dela slujbă,nişte bileţele cu indicaţia mijloacelor de transport către chiţimia dela Versailles,unde a doua zi avea să fie hirotonirea.

Şi astfel,ceeace trebuia să constituie o sărbătoare,o mare bucurie pentru toată românimea pribeagă,nu ezităm să spunem că s'a făcut hoţeşte, pe furiş,parcă pentru a pune pe credincioşi în faţa faptului împlinit.Dispreţul acesta pentru massa românească,pân'acum ne ţineam că era monopolul "putregaiului politicianist",cu care ne luptam; nu ne-aşteptam să-l vedem ~~şi la oameni ce-au făcut scurtă la mână fâlfâind tricolorul..~~ Când,în Iunie 1953,a fost hirotonit primul episcop grec în Franţa,P.S.Meletie - nu numai biserica grecească din Paris,unde a avut loc sfinţirea,dar şi străzile dimprejur gemeau de mulţimea credincioşilor greci veniţi din toate oraşele şi porturile Franţei,spre a participa la marele eveniment,de evidentă importanţă naţională şi bisericească.Ni s'a spus că mersul ceremoniei a fost filmat de cele mai mari case franceze,documentarul făcând o vie impresie în toată ţara.

La noi?.. Chiar în ziua sosirii părintelui Teofil din America,părintele Boldeanu se îngrijea ca nici măcar ceilalţi preoţi să nu afle de această sosire.Conciliabulele s'au dus între foarte puţinii"iniţiaţi",iar publicul românesc a aflat de ceeace alţii puneau la cale -dar pe socoteala lui!- nu cu câteva luni înainte,cum meritase să afle cel grecesc,ci exact cu o zi înainte,cum am spus.Care zi,întâmplându-se să mai fie şi cea de Crăciun,a găsit puţină lume la biserică,după petrecerile din ajun.. Din aceştia puţini,unii n'au primit"invitaţii"; alţii n'au putut veni,pentrucă aveau deja programul făcut de sărbători; alţii,în fine,n'au venit din indignare,văzându-se invitaţi la o ceremonie la a cărei hotărîre nu fuseseră chemaţi să participe,deşi îi privea foarte de aproape.In sfârşit,toţi laolaltă nu au ştiut cum să se mai minuneze de săvârşirea unui act aşa de important într'o biată bojdeucă rusească,transformată,prin târnosire şi câteva icoane,în"biserică",- când,din mila Domnului,noi Românii dispunem chiar în Paris,în chiar inima capitalei Franţei,de o adevărată catedrală!

Care să fi fost pricina acestui procedeu atât de.. secretos? Intrebarea e legitimată nu numai de natura actului,care,în sine,ar trebui să fie foarte departe de a constitui o.. fărădelege,dar şi de însăşi afirmaţia părintelui Teofil,care,în discursul de după sfinţire,s'a arătat"fericit să constate că n'a fost uitat de vechea colonie"din Paris(unde pe vremuri servise ca preot),"care l-a reprimit acum cu atâta căldură"- măcar că la hirotonirea dela Versailles n'au fost de faţă decât exact 18 Români - număr care cuprinde pe"conspiratorii"înşişi(I.P.S.Visarion,preoţii Teofil şi Boldeanu,av.Miloaie,Mărioara),- câteva persoane care,venite acolo fără să fi ştiut precis de ce e vorba,au plecat apoi înjurând,- un redactor al"Vetrei" venit cu un prieten din curiozitate,- cineva care a venit ca să mărturisească în faţa altarului că candidatul"nu e vrednic",- un copil de 3 ani - şi 5-6 prieteni.Aceasta a fost participarea românească la sfinţirea unui

arhiereu român în exil: aşa şi-au organizat-o, aşa şi-au meritat-o!

Pricina tăinuirii trebue căutată, după unii, în dorinţa părintelui Boldeanu de a-şi satisface o curioasă vanitate, arătând că în exil poate să facă până şi episcopi - creindu-şi în acelaş timp un om de paie în locul I.P.S. Visarion, care, uneori, înainte de a ceda, mai face nazuri; după alţii, în dorinţa aceluiaş, şi a d-lui Miloaie, de a-şi servi un prieten, dându-i ei singuri ceeace numai comunitatea credincioşilor îi putea da. Se pare, însă, că părintele Teofil, în afară de "samosfeaţie", mai are şi alte păcate mult prea cunoscute la Paris pentru ca să fi putut îndrăsni a sfida mulţimea Românilor de acolo cu pretenţii, făţişe, de.. arhierie. Faptul reiese lămurit din câteva documente din "dosar". In adevăr, aflând la timp de ceeace se punea la cale, părintele Graţian Radu -singurul informat, incidental de altfel care nu făcea parte din restrânsul grup al "conjuraţilor"- a făcut încă din Martie anul trecut un raport confidenţial Mitropolitului, în care spunea pe şleau unele lucruri cu privire la conduita particulară a doritorului de episcopie. Aşa se şi explică ezitarea I.P. Sfinţitului Visarion, timp de 6 luni, de a înainta la New York raportul întocmit de părintele Boldeanu.

La acest raport, sinodul rusesc răspunde la 29 Oct. 1954, aprobând natural -desigur, în necunoştinţă de cauză, de vreme ce Mitropolitul garantase că părintele Teofil e în regulă cu "canonicitatea"- cererea de hirotonire. Că sinodul nu cunoştea adevărata situaţie "canonică" a părintelui Teofil, se vede şi din aprecierea ce face, în aceeaşi scrisoare, la adresa Prea Sfinţitului Trifa, a cărui hirotonie "nu poate fi socotită de noi legală, deoarece ea a fost săvârşită de aşa numiţii Ucraineni autocefali, a căror organizaţie e strâns legată de fostul Lipovsky. Sinodul nostru arhieresc a socotit în anul 1946 această organizaţie cu totul nelegală, iar clericii hirotoniţi de dânşii, primiţi numai cu rehirotonire. Ierarhia aceasta nu a fost recunoscută de nici o altă Biserică"

Luând cunoştinţă de această adresă, cum şi -dintr'o corespondenţă particulară- de îmbarcarea părintelui Teofil pentru Franţa, părintele Graţian -această frumoasă figură de călugăr ce aminteşte dârzenia monahilor ortodocşi din vremile iconoclaste- mai face o încercare de a împiedica săvârşirea unor lucruri ce socotea nepotrivite, trimiţând, la 3 Decembrie, I.P. Sfinţitului Visarion o scrisoare, din care extragem:

"Este cunoscut că prin hotărîrea eparhială n.9 din 1 Februarie 1950, C.Sa (Teofil) a fost numit în postul de Vicar al Eparhiei noastre. Acum:

1. Cuvioşia'sa, de la 1 Februarie 1950 până astăzi a funcţionat fără întrerupere în acest post?

2. In ce a constat activitatea Cv. Sale ca Vicar al acestei Eparhii?

3. Dela Arhimandrit-Vicar la Arhiereu-Vicar e un pas foarte mare! Când, de către cine şi pe ce baze s'a decis această frumoasă avansare?

4. Când şi unde s'a publicat avansarea P.Cv. Arhimandrit Teofil de la rangul de Arhimandrit la cel de Arhiereu?

Intreb aceste lucruri, Inalt Prea Sfinţite Stăpâne, deoarece sunt gerantul responsabil al Buletinului eparhial şi fac parte din Consiliul eparhial de sub preşedinţia I.P.S. Voastre, dar până azi n'am auzit acest lucru decât în câteva discuţii particulare cu prea cucernicia sa părintele Vasile Boldeanu, consilier referent la secţia administrativă a eparhiei noastre: adică nişte păreri personale ale Cucerniciei Sale.

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne, în legătură cu prima întrebare, îmi permit să fac următoarea remarcă: nu există în arhiva eparhiei vreo hotărîre prin care să i se ridice Cv. Sale calitatea de arhimandrit-vicar; însă în scrisoarea amintită a Sf. Sinod dela New York, la punctul 1, se spune că acei ierarhi ucraineni, la cari a alergat Trifa, nu sunt recunoscuţi ca valizi de nicio Biserică Ortodoxă. In acest caz mă întreb: când P.Cv. Arhimandrit Teofil a slujit şi s'a împărtăşit cu ei, nu s'a exclus singur din postul de Arhimandrit-Vicar al eparhiei noastre? A susţine cineva că a slujit cu Teodorovici şi cu ai săi în calitate de Vicar al Eparhiei noastre şi că V'a reprezentat în acel moment pe I.P.S. Voastră, aceasta ar fi mai mult decât o absurditate.

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne, faţă de această problemă atât de importantă pentru viaţa Bisericii noastre, şi faţă de faptul că acest act s'a pregătit pripit şi în culise, eu consider o sfântă datorie de a-mi spune clar părerea şi de-a face cunoscut I.P.S. Voastre atitudinea ce cred că trebue s'o aibă orice slujitor al Sfântului Altar:

A. Sunt de părere că este bine să instituiţi fără întârziere un Consistoriu care să judece această gravă abatere a P.Cv. Sale părintelui Arhimandrit Teofil Ionescu.

B. După ce va fi judecată şi sancţionată această abatere de ordin bi-

sericesc,să se cerceteze ce este adevărat cu privire la zvonurile ce au circulat și circulă, zvonuri privind ... sa de călugăr, și anume: faima ce-a lăsat-o la Paris, pe care a dus-o și răspândit-o și în America, faimă de conduită imorală, - plus păcatul avariției, care l-a împins până să curească din drepturile subalternilor săi, cum a făcut la Paris. După îndeplinirea celor arătate, abia, cred că este cazul să se chibzuiască dacă este sau nu vrednic de sfânta arhierie".

Preocupat de apărarea purității ierarhiei noastre bisericești, părintele Grațian scrie și părintelui Boldeanu, căruia-i trimite deasemenea o copie depe scrisoarea înaintată I.P.Sfințitului Visarion. Copiem aceste frumoase și foarte elocvente fraze: "Părinte Boldeanu, dacă suntem azi în situația în care ne aflăm și Neamul întreg este amenințat cu pieirea, noi suntem convinși c'am ajuns aci datorită "elitei" și conducătorilor de ieri ai țării, în care, în toate domeniile, cel puțin 90% se promova putregaiul societății. Un Neam cu sufletul și credința ca o floare de crin a fost desfigurat. De aceea s'a ridicat Căpitanul și-a plătit cu viața îndrăsneala de-a fi încercat să schimbe Omul. Așa a înțeles tot șirul de Martiri, pe care se pare că-i purtăm numai pe buze! ..Aveți Prea Cucernicia Voastră conștiința împăcată că arhimandritul Teofil Ionescu este cel puțin aproape de-a fi un om de caracter? ..Mult timp mi s'a părut glumă avansarea la gradul de Arhiereu a părintelui arhimandrit Teofil Ionescu, și nu puteam pricepe cum tocmai P.C.Voastră, care îl cunoașteți atât de bine, vă sfărâmați atâta pentru a-l promova. Mi se pare cu atât mai bizar și de neînțeles acest lucru cu cât P.C.Voastră, pe lângă faptul că sunteți un preot de elită, aveți și gradul de comandant legionar".-

Și, fiind părintele Boldeanu comandant legionar, părintele Grațian a crezut folositor să se adreseze și Consiliului Conducător al Mișcării Legionare, care să oprească pe cel dintâi de pe povârnișul pe care-l vedea alunecând. Pentru documentare, părintele Grțian trimite Consiliului Legionar și copii de pe scrisorile de care fu vorba: "Scrisorile care privesc pe Arhim. Teofil Ionescu -scrie sfinția sa- se pare că n'ar avea niciun rost să le cunoașteți; în aparență așa ar fi, dacă cei care se străduesc să promoveze un om imoral și incorect nu ar fi cunoscuți ca legionari". (In aceeași scrisoare -și în altă ordine de idei- mai citim următorul savuros pasagiu: "Legionarii, cari au sărit toți ca unul împotriva impostorului, nu pot să se compromită sprijinind pe Trifa, căci, punând față în față pe Trifa și Horia Sima, acesta a săvârșit păcatul adulterului, care îl descalifică ca om și-l alungă dela comanda Mișcării Legionare, iar cel dintâi a comis o crimă față de Biserică - un adulter spiritual").

Ajunși aici, o dilemă stăruie în minte: Să fie nefundate acuzațiile aduse părintelui Teofil? sau părintele comandant legionar Boldeanu nu le-a cunoscut, când s'a înjugat la carul arhieriei sale? Deasemeni, din "dosar" nu rezultă că I.P.S.Mitropolit ar fi anchetat aceste acuzații: să nu le fi crezut adevărate? Ce măsuri a luat, în acest caz, contra "calomniatorului"? Sau, sunt adevărate?! Și atunci, cum a putut I.P.S.Sa să se preteze la un joc de așa de limpede factură politicianistă? Ne-au scris unii prieteni să-l crutăm pe cât posibil, pe vlădica Visarion, în acest articol - motivând cu vârsta și cu alte oportunități. Ci noi socotim că o publicație, în care redactorii n'ar scrie exact ce gândesc, mai ales când interesele naționale sunt batjocorite, n'are niciun rost cinstit să apară. "Nu ajută alifia îndulcitoare a eufemismului -spune Eminescu- ci numai scalpelul chirurgului; de aceea tăiem în putrejunea bubei noastre naționale și voim ca protoplasma națională să reîntregească golurile create de tăieturi", chiar dacă, spunând lucrurilor pe nume, riscăm să pierdem prieteni prețioși. Părerea noastră este că în capul unei instituții trebue să stea persoanele care o conduc efectiv, ci nu figuranți. Locurile de mare răspundere nu pot fi onorifice, sau de siestă, ci posturi de muncă efectivă. De aceea dacă, de pildă, actele "eparhiei" de peste hotare le-ar săvârși în realitate, să zicem, părintele Boldeanu, nu vedem de ce n'ar fi sfinția sa chiar mitropolit în lege, deci șef al acestei "eparhii".. Atunci am ști precis și a cui este răspunderea, nu s'ar mai putea șopti ca astăzi: bine-bine, iscălește Mitropolitul, dar e părintele Boldeanu cel care face și desface..

Pentru a ne explica docilitatea I.P.Sfințitului, e necesar să amintim câteva amănunte, destul de meschine prin natura lor. Intrebând părintele Grațian pe I.P.S.Visarion: cum se face că a dat totuș drumul raportului către sinodul din New York, I.P.S.Sa a răspuns textual, referindu-se la părintele Boldeanu: "Ce era să fac, părinte? că-mi tăia și amărâta asta de subvenție,

cum mi-a tăiat-o Sima când nu i-am făcut pe.. popă!".. In adevăr -ni se spune din aceeaşi sursă- câţiva Români din Franţa,mişcaţi de grelele lipsuri în care se sbate înaltul prelat,constituiseră un fel de comitet financiar,în vederea unui ajutor lunar.Banii aceştia,deşi"comitetul" avea un casier,obişnuia să-i ia părintele Boldeanu,care,sau îi înmâna personal I.P.Sfinţitului,exact când avea de supus vreo cerere spre aprobare,sau îi trimetea prin poştă,având însă grijă să se treacă pe sine ca expeditor - ceea ce putea lăsa impresia că-i vorba de un ajutor personal.. Mai trebue adăogat,tot pentru a încerca să ne explicăm docilitatea I.P.Sfinţitului, că se pare că părintele Boldeanu l-ar avea cu ceva la mână; cel puţin aşa s'a lăudat sfinţia sa către părintele Pârvănescu,într'un moment când acesta se îndoia că I.P.S.Sa va aproba unele hotărîri locale: "las'că-l am eu la mână,trebue să iscălească!".Deţinem informaţia dela chiar parohul bisericii noastre din Paris.Felul cum a procedat I.P.S.Visarion,cu hirotonirea dela Versailles,ne face să credem că într'adevăr părintele Boldeanu"îl are cu ceva la mână".Observând comportarea I.P.S.Sale în preajma actului dela Versailles,se vede permanent o linie sinuoasă.La scrisoarea părintelui Graţian din 3 Decembrie,I.P.S.Sa răspundea chiar a doua zi,textual: "Chestiunea ce te preocupă -adică sfinţirea părintelui Teofil- se va împlini,numai dacă îndeplineşte condiţiile legale,nu politice,nici pentru interesul personal al cuiva".E de presupus însă,dacă logica are vreo trecere,că,în momentul în care dădea aceste asigurări,I.P.S.Sa ştia că părintele Teofil deja se îmbarcase; şi doară nu putem crede că cuvioşia sa renunţase la o parohie de primul rang în Statele Unite şi se angajase în cheltuieli aşa de serioase,cum sunt acelea ale unei călătorii peste Ocean,fără să fi avut asigurări precise dela I.P.Sfinţitul.

Cu toată scrisoarea liniştitoare a Mitropolitului,părintele Graţian se crede dator,după sosirea la Paris a părintelui Teofil,să-i atragă încă odată atenţia,la 17 Decembrie,asupra"samosfeatismului"candidatului la episcopie,cerând ca acesta,înainte de a pretinde,nu vlădicie,ci numai dreptul de a sluji liturghia cu ceilalţi preoţi,"să facă un act prin care să ceară reintrarea în sânul Bisericii Ortodoxe din care s'a exclus singur prin slujirea şi împărtăşirea cu Teodorovici,cu Trifa,etc."; altfel,"ori în Paris, ori în altă parte,de va începe să liturghisească înainte de-a se face acest act de reintrare sau de revenire la Ortodoxie,se va comite o greşală ale cărei urmări nu pot fi prevăzute încă".Dar această voce era menită să strige în pustiu.La 18 Decembrie,I.P.S.Visarion trimetea părintelui Boldeanu şi d-lui Milcoie -şi în copie,părintelui Graţian- faimoasa"foaie de serviciu",primită de părintele Graţian abia la 21 Decembrie.Pe lângă"cererea cu semnături legalizate din partea populaţiei,şi declaraţia de abjurare din"samosfeatism"a părintelui Teofil,de care am pomenit deja,se mai cerea în"foaie",abia acum,la 4 luni după ce încuviinţarea hirotonirii fusese solicitată la New York,"un referat din partea secţiei administrative şi a domnului consilier juridic eparhial,arătând consideraţiile pentru care se cere această hirotonire şi posibilităţile asigurătoare funcţionării ei". "După îndeplinirea celor de mai sus -continuă"foaia de serviciu"- ţinând seamă de împrejurările turburi locale şi spre a nu se pretinde acestui act vreun colorit politic,hirotonirea credem că trebue săvârşită nu în biserica noastră din Paris,ci în biserica greacă,ori în una din bisericile ruseşti".Urmează dispoziţiuni de cum să fie prânzul,cine să slujească,etc.

Cititorii noştri vor fi observat singuri batjocura conţinută în această"foaie de serviciu",cu mult dedesubtul rangului celui ce-o semnează. Se cere referat de necesitatea unei hirotonii,care fusese în fapt decisă de luni de zile şi a cărei săvârşire avea deja data şi locul fixate.Se cer "semnături"din partea credincioşilor,"legalizate"încă,ceea ce presupune un răgaz de cel puţin câteva săptămâni,deşi se ştia că hirotonia va avea loc în prima duminică.Se cere părintelui Teofil o motivaţie a reintrării sale în ortodoxie - nu însă pentru a-l trimite să-şi ispăşească vina în vreun deşert,ci spre a-l premia,înălţându-l în rang! In sfârşit,spre a se masca teama de revolta credincioşilor,se aduce ca pretext pentru mutarea ceremoniei la"biserica" rusească faptul -născocit!- că hirotoniei în frumoasa biserică românească i s'ar putea atribui"vreun colorit politic"! De unde până unde?!..

Primind"foaia de serviciu",unde i se ordona,încă,să participe la serviciul divin,părintele Graţian,mereu de bună credinţă,s'a socotit în drept să creadă că în adevăr I.P.S.Visarion lucrează cum trebue,apărând interesele Bisericii.La frumoasa concluzie îl ducea mai ales chestiunea cu"semnăturile legalizate",care n'aveau cum fi strânse cât ai bate din palme.In rea-

litate,"foaia de serviciu" avea numai două scopuri: unul,birocratic,"pentru dosarul actelor ce urmează a se trimite ulterior cancelariei Sfântului Sinod din ţară"; altul: să adoarmă atenţia elementelor opozante - tot mai numeroase,pe măsură ce vestea despre ceea ce se punea la cale se lăţea.In adevăr,în chiar ziua următoare emanării"foii de serviciu",I.P.S.Mitropolit ruga pe d-l D.Em.Popa(colaboratorul Vetrei..)să confecţioneze"gramata" de sfinţire a părintelui Teofil,cu data precisă a acestui eveniment; iar a doua zi,la 20 Decembrie,părintele Boldeanu comunica părintelui Graţian nu numai ziua exactă a hirotonirii,dar şi locul! Pentru a se vedea mai bine felul pieziş de a lucra,amintim şi alt fapt: în vizita pe care părintele Graţian o face I.P.Sfinţitului la 16 Decembrie,Inaltul Ierarh îi spune că de sărbătorile Crăciunului va fi absent din localitatea unde-şi are domiciliul,- dând a înţelege că va fi oaspe la careva dintre episcopii francezi; în josul"foii de serviciu" trimisă părintelui Graţian,I.P.S.Sa repetă acest lucru,precizând,în câteva rânduri scrise cu mâna,că va fi absent din localitate până la 11 Ianuarie.Scopul diversiunii s'a văzut mai târziu: liniştind pe părintele Graţian,să-l împiedice a acţiona contra unui act, a cărui dată şi loc de săvârşire I.P.S.Sa le ştia deja prea bine.In adevăr,la numai câteva zile,cum am spus,părintele Boldeanu şi d-l Miloaie împărţeau conspirativ,la uşa bisericii,persoanelor socotite mai"cuminţi",lămuriri scrise de cum se va putea ajunge,a doua zi,la"biserica"rusească de la Versailles,pentru hirotonirea părintelui Teofil: I.P.S.Visarion se găsea deja,cu Mărioară cu tot,într'un hotel din Versailles,unde fuseseră duşi,la 24 Decembrie,de d-l Miloaie cu maşina.Să ne ierte Dumnezeu,să ne ierte şi I.P.S.Sa(şi chiar Mărioara..),dar acest fel de comportare prea seamănă leit cu şmecheriile politicianiste de pe vremuri,pentru a căror combatere s'a lăsat îngropată o întreagă generaţie de Români!

Indignaţi peste măsură de incalificabilul procedeu,preoţii Pârvănescu şi Graţian,împreună cu primul cantor al bisericii române din Paris,d-l Octavian Moldovanu,s'au sfătuit în seara de Crăciun să facă o ultimă încercare pentru împiedicarea faptului.Dânşii au întocmit o scrisoare cât se poate de clară şi de categorică,pe care în dimineaţa de 26 Decembrie,înainte de începerea slujbei,d-l Nicolae Moşoiu,casierul eparhiei,a predat-o direct în mâinile I.P.S.Sale.Scrisoarea conţinea acuzaţii precise,sub semnătura unor persoane calificate şi de greutate,care slujesc la biserica din Paris din însăşi încredinţarea I.P.S.Visarion.Iată-i conţinutul:

"Cu adâncă smerenie,în ultimul ceas,în dorinţa de a evita săvârşirea unei erori,Vă scrim rândurile de mai jos.Nu ne facem judecători ai nimănui,cu atât mai puţin ai I.P.S.Voastre.Totuş,ca mădulare ale Bisericii noastre,suntem datori să Vă aducem la cunoştinţă cele ce ştim despre noul candidat la sfânta Arhierie.Părintele Ionescu,ca superior al Bisericii din Paris,până în 1946,în timpul războiului încasa salariile pentru toţi slujitorii Bisericii,pe care apoi le achita fiecăruia în parte,contra semnătură de primire.In această calitate,C.Sa,ridicând un surplus de scumpete în franci elveţieni al întregului personal,şi-a însuşit ce nu-i aparţinea: o parte din salariul celor doi cântăreţi,dirijor şi concierge.

Prins cu mâna în sac,C.Sa,în schimbul banilor însuşiţi a dat o declaraţie sub semnătură proprie că vroia să formeze un fond de rezervă pentru vremuri grele.Mai declara C.Sa că banii pe care îi încasase şi în mod abuziv şi-i însuşise îi va achita dintr'un salariu - pe care ştia bine că nu-l va încasă niciodată.Se ştie că orice administrator de fonduri nu are dreptul a reţine banul ce se cuvine altuia -unui subaltern- fără să fie întrebat cel în cauză şi fără consimţământul lui.Fostul superior al bisericii,dacă n'ar fi fost descoperit,nici astăzi nu se ştia de acest furt. Cum hoţul este pedepsit de toate codurile penale,C.Teofil,pentru fapta sa, îşi avea locul într'o închisoare,în niciun caz să fie promovat în fruntea bisericii pe care a necinstit-o.Azi vedem cu mare indignare că un asemenea element este susţinut şi recomandat ca vrednic de arhiereu de către părintele V.Boldeanu,acest geniu al întregului rău din Biserica noastră de peste hotare.Fără să amintim articolele din codul penal unde ar putea fi încadrat părintele Teofil Ionescu pentru aceste fapte,ne rezumăm a aminti calităţile necesare unui candidat la arhierie: Sfântul Apostol Pavel,în epistola I către Timotei,cap.3,vers 3,spune: "Episcopul trebue să fie neiubitor de câştig urît şi neiubitor de argint.. Se cuvine deasemeni să aibă şi mărturie bună dela cei de-afară,ca să nu cadă în ocară şi în cursa diavolului"..

Părintele Teofil,în afară de viciul de mai sus,pe care părintele Graţian Vi l-a adus la cunoştinţă din timp,prin scrisoarea din 3 Decembrie, mai are şi alte vicii cunoscute în comunitatea din Paris şi pe unde a tre-

cut.Ca superior al acestei biserici,C.Sa a lăsat faima de om desfrânat. Toţi locuitorii casei parohiale precum şi vecinii ştiu că schimbă femeile ca un fel de sultan.In această privinţă,Sf.Apostol Pavel şi-a spus cuvântul,care nu poate fi schimbat de nimeni: "Cel ce doreşte episcopie,trebue să fie neprihănit,treaz,smerit,cuvios,cinstit şi iubitor de streini"(nu de femei uşoare)..

Inalt Prea Sfinţite Stăpâne,în dragostea noastră pentru sfânta biserică,în respectul pentru trecutul I.P.S.Voastre care Vă cinsteşte,şi în dorinţa de a nu Vă compromite,în ceasul al unsprezecilea Vă rugăm să nu săvârşiţi un act ca acesta pregătit în secret şi cu atâta grabă.Urmările acestui act vor fi dezastroase pentru biserica noastră din exil cât şi pentru I.P.S.Voastră.Noi avem conştiinţa împăcată că ne-am făcut pe deplin datoria,şi faţă de Biserica noastră,şi faţă de I.P.S.Voastră,şi faţă de Neamul nostru".

Ne-am luat libertatea să reproducem această scrisoare în întregime, pentru ca cititorii noştri să înţeleagă şi mai bine pricinile,"binecuvântate",pentru care nu s'a putut lucra la lumina zilei.Cineva ar fi înclinat să creadă că măcar acum,în faţa unor acuzaţii aşa de groasnice şi de precise,făcute de înşişi slujitorii bisericii din Paris,cu greutatea propriei semnături,I.P.S.Visarion se va fi înduplecat să suspende hirotonirea: asemenea acuzaţii nu puteau rămâne neanchetate! De fapt,credincios sistemului său de a lucra,I.P.S.Sa a lăudat,faţă de d-l Moşoiu,gestul preoţilor,cari-l ţin în curent cu ce se petrece; chiar l-a însărcinat să le transmită,din partea I.P.S.Sale,să fie liniştiţi,căci va avea loc la ora 9 dimineaţa un ultim consiliu,în care informaţiile din scrisoare vor fi foarte utile.E necesar să amintim aici,pentru completarea părerii asupra unei mentalităţi, că şi părintele Graţian,ori de câte ori a scris,sau a vorbit cu I.P.S.Sa în această privinţă,a primit o grămadă de mulţumiri,şi gesturi de recunoştinţă,cu asigurări că totul va fi bine.Dacă n'a fost aşa,faptul întăreşte şi mai mult bănuiala că,în adevăr,părintele Boldeanu"îl are cu ceva la mână".Cu ce l-ar putea avea,nimeni nu ştie: unii se gândesc la aspectele exterioare ale vieţii de toate zilele a bătrânului prelat..

Aşa dar,cu toate acuzările atât de groasnice,făcute de persoane cu răspundere,acuzări ce dezonorează orice om şi cu atât mai mult o faţă bisericească,I.P.S.Sa a mers mai departe,procedând la sfinţirea părintelui Teofil.In timpul slujbei,careva a strigat,în momentul când arhiereii întrebau publicul credincios dacă candidatul"vrednic este?",că"nu e vrednic!" Ar fi fost o ultimă ocazie pentru I.P.S.Mitropolit să se lase de lucrul început,întrerupând,cum e datina bisericească,slujba hirotoniei.Dar I.P. Sfinţitul nu s'a folosit nici de acest providenţial prilej. Scriu"Curierul Românesc" şi"Foaia Poporului",în relatarea-şablon ce li s'a trimis de la Paris de către cei interesaţi: "Când cei trei prelaţi au implorat Duhul sfânt să se coboare asupra noului ales.. emoţia care a transfigurat credincioşii din asistenţă se putea citi pe feţele tuturor".Cititorii,cari vor să se încredinţeze de intensitatea acestei"emoţii",se pot adresa d-lui Mircea Domitriu(27,Rue des Belles Feuilles,Paris 16),care a imortalizat "emoţia" în câteva clişee fotografice: rar ne-a fost dat să vedem figuri mai speriate,surprinse parcă asupra comiterii unei fărădelegi! In ce priveşte atmosfera generală,niciodată n'am asistat la un parastas mai reuşit.. Aşa a fost sfinţirea de arhiereu pentru Românii refugiaţi! "Am luptat din toate puterile -va scrie părintele Graţian,la 28 Dec.,Mitropolitului,dând demisia din posturile ce ocupa la"eparhie"- să se evite săvârşirea unui act ce V'ar compromite şi V'ar face ridicol în ochii credincioşilor noştri din exil şi ai întregului public românesc", efortul fusese însă zadarnic: "conjuraţii" îl aveau la mână pe I.P.S.Sa. Ci problema este: un arhiereu, care nu-i liber pe acţiunile sale,deoarece credincioşii"îl au la mână", mai poate cârmui o eparhie?..

Pentru legionari,chestiunea mai are încă un aspect.Toată lupta Mişcării a fost pentru ridicarea demnităţii omului-român,pentru ştergerea complexelor lăsate de jugul multisecular,pentru transformarea României într'o ţară de oameni liberi,o dumbravă de stejari cu fruntea dreaptă în soare şi'n furtună.Un comandant,în Legiune trebuia să aibă nu"oamenii săi",ci camarazii săi,faţă de cari el este ca un frate mai mare,ca un primus inter pares.La noi,politicienii îşi aveau"oamenii lor",iar legionarii au combătut din răsputeri acest sistem ce degradează făptura omenească.Ori,ni s'a întâmplat să fim de faţă la o adunare,la biserica din Paris,unde legionarii,cari se'ndeletnicesc cu munca şi nu cu politica,se prezentau fără să

fi știut măcar de ce e vorba,nimeni dintre șefii lor nu-i strânsese să-i pună la curent cu problemele zilei și să le ceară sfatul. Intrebat,părintele Boldeanu,cum e posibil acest lucru,sfinția sa a răspuns textual: "păi, la momentul oportun,le făceam cu semn ce-au de făcut"!.. Acesta a fost răspunsul unuia dintre custozii lăsați de Căpitan să supravegheze formarea omului nou,a omului prin excelență liber! Oameni cari se uită să li se facă semn.. Și pentru a întregi impresia,mai amintim că,în aceeași zi,acelaș preot comandant legionar ceruse -și obținuse!- dela câțiva muncitori legionari semnături în alb de propunerea candidaturilor la consiliul bisericesc: deasupra semnăturilor acestor cruciați ai lui Isus,date pe încredere, părintele nu se sfiise să pună,ca nume propuse,numele unor cunoscuți cruciați ai lui Karl Marx! Cum s'ar putea mai bine exemplifica"abuzul de încredere"? Să fie această mentalitate încă o dovadă a"falimentului"vrerilor Mișcării,cum îl numea un prieten într'o conversație? Am pomenit aceste fapte,pentrucă din aceeași mentalitate a pornit și felul cum s'a lucrat la sfințirea părintelui Teofil: părintele Boldeanu a crezut desigur că,pusi în fața faptului împlinit,legionarii,văzând că la mijloc e un comandant de-al lor,nu se vor gândi să crâcnească. Nu l-a preocupat faptul că era vorba de primul episcop care,în felul cum au decurs lucrurile,apărea ca recomandat și susținut de legionari,- de acei legionari cari au declarat,cu cele mai mari riscuri,război"putregaiului societății".. Ori -cum foarte bine spune părintele Grațian,într'o scrisoare către Mitropolit- "lucrurile nu trebuiau să se petreacă în secret,departe de cunoștința și voința credincioșilor peste care(părintele Teofil)era chemat să păstorească. Acest procedeu este străin de sufletul omului liber; se practică acolo unde domnește sâlnicia și de unde am plecat cu toții,așteptând în fiecare clipă sfârșitul acestei tiranii.. Știm că regizorii acestei neorânduieli,pe aceasta au contat: să pună lumea în fața unor fapte împlinite și nimeni nu va mai crâcni. S'au înșelat amarnic! Ceeace au făcut pe furiș,să păstreze pentru ei!"

Am auzit că ar fi spus părintele Boldeanu,"apărându-se",că nu era nicio nevoe să știe și credincioșii,hirotonirea unui vicar fiind o treabă privată a I.P.S.Visarion. Această afirmație dovedește mult dispreț,din partea sfinției sale,pentru "inteligența" oamenilor săi". Cum poate fi sfințirea unui arhiereu,menit să păstorească peste oameni,o treabă.. casnică? Oare misiunea noului păstor avea să fie aceea de a face treburi personale Mitropolitului? sau de a păstori turma! Noi știam că I.P.Sfinițitul avea și până acum pe cineva care-i cosea nasturii,îi spăla vasele,gătea mâncare,etc., dar această persoană niciodată n'a pretins,pentru zisele servicii,să fie făcută.. arhiereu! Se vede însă că rostul unui episcop,rost statornicit de două mii de ani,este cu totul altul.

Acelaș preot -și comandant legionar- Boldeanu,contând pesemne pe aceeași puțină considerație față de oameni,a mai afirmat -ca să facă impresie..,zic unii- că părintele Teofil ar fi,nici mai mult nici mai puțin,decât.. candidatul guvernului francez la episcopatul român; că,adică,având Americanii 2 episcopi români,au ținut și Francezii să aibă 2,ca să nu rămână mai prejos. Și atunci nu se înțelege de ce s'au ascuns,cu noul"episcop",tocmai în hărdughia rusească dela Versailles,ci n'au venit să-l sfințească la Notre Dame.. Cum inexplicabilă rămâne absența președintelui Republicii Franceze dela ceremonie: să fi fost reprezentat prin cele câteva babe,rusoaice,venite întâmplător la biserică când cu"sfințirea"?..

Am atras de mai multe ori atenția,în"Vatra",asupra necesității luptei contra simismului,rămas,ca mentalitate,în rândurile Legiunii. Noua conducere se poate valida,sau nu,între altele,prin energia cu care va ști să crestește toate crengile uscate,oricât de groase. Orice slăbiciune,sau lipsă de curaj,îi va fi fatală. Masele și-au făcut deja datoria -cu o"independență"care va fi pus pe gânduri pe părintele obișnuit să aibă"oamenii săi",- când, la alegerile parohiale dela 23 Ianuarie,n'au ales nici măcar pe unul dintre prietenii părintelui Boldeanu. Ceeace constituie un foarte îmbucurător semn de însănătoșire - mai ales dacă avem în vedere că la aceleași alegeri au fost trântiți deasemenea toți candidații d-lui Sima,alt"comandant legionar"cu slăbiciune de-a avea"oamenii săi".

Cât despre părintele Teofil,n'avem la îndemână suficient material - cași în cazul Trifa- pentru a judeca validitatea unei hirotonii făcute în aceste condițiuni. Vom spune numai,cum am spus la timpul său și de P.S.Moldovan,că,chiar dacă hirotonia ar fi validă,va fi urmat de puținii ce vor fi dispuși să-l recunoască,mărind și mai mult haosul bisericesc din exil. Acesta este darul pe care a înțeles să-l lase refugiului românesc,în de-

plină cunoştinţă de cauză, I.P.S. Mitropolit Visarion Puiu, în amurgul vieţii, ca ultim semn de recunoştinţă pentru binele primit dela neamul românesc întotdeauna.

Dacă ar fi fost o treabă.. privată, cum pretinde părintele Boldeanu, nu ne-am fi ocupat de ea. Din păcate, înălţarea unui român în rangul arhieriei interesează întreaga colectivitate românească. Ceea ce, însă, trebuia să constituie pentru noi o adevărată sărbătoare naţională, a fost coborît, de minusculul grup al "conjuraţilor", într'adevăr la treapta unei trebi de casă. Dacă episcop de casă le-a trebuit, au reuşit: acum îl au. Să-l ţie sănătoşi!

P. V.

O M U L E de Tudor Arghezi

O lăcomie crâncenă, nebună,
Adună, omule, adună,
Căzneşte, fură, surpă şi omoară,
Iţi trebuesc putere şi comoară,
Iţi trebuiesc palate şi veşminte
Să-ţi zacă'n ele hoit şi oseminte
Morminte, omule, morminte.
Avidă, mâna ta se strânge,
Storci aur şi se scurge sânge.
Nădejde, sânge, har, ca un burete,
Le soarbe aurul cu sete
Şi'n beciul tău zidit înghiaţă
Neprihănita oamenilor viaţă,
Avântul, bucuria, puse bine,
De stârvul tău, păstrate pentru tine,
Imi e ruşine, omule, îmi e ruşine.

&. Pe urmele "Romaniei" dela Roma (I, 6), şi "Buletinul de ştiri din România" al "Cronicii româneşti" dela New York (II, 8) subliniază importanţa demersurilor refugiaţilor, organizaţi sau nu, pe lângă forurile internaţionale, în care este prezent sau încearcă să pătrundă regimul ruso-comunist dela Bucureşti. Succesele acţiunilor întreprinse de pribegi la B.I.T. şi la UNESCO, ca şi simpatia generală cu care au fost întâmpinate manifestaţiile antibalet dela Paris şi lovitura dela Berna, îndreptăţesc multe speranţe. Noi am vrea să adăogăm însă o observaţie. Protestul nostru nu trebue să se rezume numai la Statele Unite, la ONU sau la alte organisme internaţionale, deşi acolo e de pus în special accentul. E notoriu că politica americană, bazată pe solidaritatea şi colaborarea cât mai strânsă cu ţările occidentale, nu e complet liberă pe propriile mişcări, cum se vede în ultimul timp şi în Extremul Orient: trebuie să meargă la unison cu politica engleză, franceză, ,etc., să ţină cont de India, de neutralismul atâtor cercuri europene.

Acţiunea noastră trebue să se extindă deci şi în alte direcţii, să agite apele opiniei publice în toate ţările libere, să-şi câştige simpatii nu numai la Departamentul de Stat, dar şi la Foreign Office, la Palazzo Chigi, la Quai d'Orsay. I s'au trimis, bunăoară, lui Pandit Nehru, care încurcă atâta socotelile unei politici de forţă faţă de Rusia, materiale, din care să reiasă, documentat, tragedia poporului nostru? Miniştrii de externe ai ţărilor sud-americane, ca să dăm un alt exemplu, sunt informaţi prin vreo publicaţie de cele ce se petrec în R.P.R.? Fiecare din aceste State are enorma forţă a unui vot la Naţiunile Unite la fel cu U.S.A. şi U.R.S.S. Acest vot avem datoria să-l câştigăm la cauza noastră. Credem, prin urmare, că a sosit momentul să ne extindem raza de acţiune a propagandei în favoarea eliberării. Şi publicaţiile în engleză, franceză (ne gândim mai ales la "News from behind the Iron Curtain") ar trebui difuzate nu numai în ţările unde apar, dar în întreaga lume liberă, în cercurile care pot face ceva pentru bietul neam românesc.-

&. Un mesaj al Printului NICOLAE către lumea liberă. Românii nu iubesc violenţa şi de aceea au răspuns întotdeauna cu hotărîre şi curaj la violenţă. In semn de protest împotriva violenţei permanente la care de zece ani este supus Poporul nostru, un grup de Români anticomunişti au ocupat cu primejdia vieţii lor Legaţia aşa numitei Republici Populare Române din Berna.

O primă evacuare simbolică a unei ocupaţii străine s'a făcut în această Legaţie, de unde funcţionarii unei ţări asuprite de Soviete au fost scoşi afară prin luptă deschisă. Rusia sovietică în totalul ei dispreţ faţă de drepturile omului şi faţă de toate legile lumii civilizate şi creştine nu poate invoca argumente ipocrite de ordin legal sau diplomatic. Pretinsa diplomaţie sovietică nu este decât o reţea internaţională de agitatori cari organizează acţiuni de provocare, de sabotaj intern în ţările libere şi de spionaj metodic şi fără scrupule în sarcina Moscovei comuniste.

Românii de pretutindeni sunt solidari cu actul de protest al curajoşilor luptători anticomunişti. După dreptul uman, aceşti luptători nu pot fi supuşi la măsuri de forţă, pentrucă s'au ridicat în numele Poporului lor şi al tuturor popoarelor încătuşate astăzi, exploatate şi terorizate de Rusia sovietică. Protestul lor arată a fi făcut spre luare aminte pentru toată lumea liberă. Răbdarea popoarelor nu este infinită şi nu există exploziv mai puternic decât sufletul omenesc supus oprimării şi nedreptăţii.-

C A L E N D A R   N A Ţ I O N A L

1 Ian.(1895): Moare,în vârstă de 26 de ani,poetul Ion Păun-Pincio.- St. O.Iosif scrie o caldă poezie la moartea lui.

8 Ian.(1873): Naşterea lui Iuliu Maniu.

9 Ian.(1780): Moare episcopul Chesarie al Râmnicului.

15 Ian.(1876): Profesor de armonie la Conservatorul din Iaşi,Gavril Muzicescu e numit dirijor al corului mitropolitan.

16/29 Ian.(1904): Naşterea lui Vasile Marin.

24 Ian.(1859): Adunarea obştească dela Bucureşti,deşi favorabilă în majoritate lui Bibescu,votează în întregime,sub presiunea mulţimii,ca Domn al Ţării Româneşti pe alesul,la 5 Ian.,al Moldovenilor,Alexandru Cuza.Cele două Principate ajung astfel sub stăpânirea unui singur Domn,deşi Convenţia din Paris n'o încuviinţa,fără a o exclude însă în mod expres."Noi voim unirea pentrucă suntem acelaşi popor,pentrucă avem aceeaşi obârşie, acelaşi nume,aceeaşi limbă,aceeaşi religie,aceleaşi tradiţii,aceleaşi moravuri,aceleaşi aşezăminte,aceleaşi legi şi obiceiuri,aceleaşi năzuinţe, aceleaşi interese,aceleaşi nevoi de întâmpinat şi aceleaşi speranţe ce ne leagă sufletul,aceleaşi meniri de îndeplinit; pentrucă niciun hotar nu ne desparte; pentrucă totul ne apropie şi nimic nu ne deosebeşte,afară doar de reaua voinţă a acelora,care voesc să ne vadă dezuniţi şi slabi.."(Dimitrie Brătianu).-

24 Ian.(1886): Se naşte la Boboştiţa,în Albania,Victor Eftimiu.Lichea de mare talent.Aşa cum pe timpul primului război mondial,găsindu-se la Paris,ambuscat,a publicat un articol insultător al ţăranului român,care murea pe Jiu şi pe Olt,în"Figaro",s'a pus împotriva neamului,căruia,de altfel,prin sânge,nu-i aparţine,în ultimul conflict; iar acum,coerent cu sine,slujeşte la Muscali. "Tout s'arrange"era vorba lui obişnuită,cheia filosofiei optimiste a lui Capus,pe care o aplica la toate situaţiile,- şi, în adevăr,ca prin farmec,îi ieşea în cale împrejurarea fericită,ce restabilea o situaţie compromisă.. Un prieten s'a întors odată în ţară cu d. Eftimiu dela Paris la Berlin.După ce din îndemnul lui s'au oprit mai întâi la Colonia,ca s'o viziteze,s'au hotărît să rămână şi la Berlin două zile. -Să tragem la un hotel mai mare,insistă el.Aşa au şi făcut,lăsându-se serviţi în veselă plată de argint; după două zile,Eftimiu propuse să mai rămână o zi; rămaseră; apoi încă o zi; rămaseră şi ziua aceea; apoi încă o zi.. Părându-i-se prelungirea fără obiect şi hotărît să plece singur,abia acum află prietenul adevărul: nemai având bani de plecare,Eftimiu voia să aştepte la hotel să-i vină"telegrafic" dela redacţia unui ziar de la Arad,la care colabora.Ca să-l lase singur,ar fi fost neomenos; ca să aştepte banii"telegrafic",nu-şi făcea nicio iluzie asupra lor; nu-i mai rămânea,aşadar prietenului,cum era şi firesc dealtminteri,decât să-şi ia asupră-şi cheltuielile drumului.Când se văzură instalaţi în vagon,la Friedrichsbahnhof -Ce-ţi spuneam eu că în viaţă"tout s'arrange",-şi dumneata te alarmai! exclamă Eftimiu,cu acea plăcută ştrengărie,care ştie întoarnă o situaţie penibilă într'una spirituală"(Lovinescu).-

25 Ian.(1949): Colonelul Uţă şi câţiva ţărani bănăţeni cad în luptă cu miliţia comunistă la"Dealul Şorogău".-

30 Ian.(1821): Moare Domnul Moldovei Alexandru Şuţu de"un erisipel flegmonos care i se urcase la piept".Un timp s'a crezut că a fost otrăvit de către d-rul Christari.

6 Febr.(1939): Moare matematicianul Gh.Ţiţeica,fost secretar al Academiei Române: "cum a gospodărit el ea e o lecţie nu numai o lecţie de fineţe,ci una de înaltă morală"(Iorga).

10 Febr.(1506): Clasele dominante străine din Ardeal -Unguri,Secui şi Saşi- faţă de crescânda agitaţie a ţărănimii româneşti,reînoesc,la Sighişoara,faimoasa"Unio trium nationum" din 1437: "o conspiraţiune permanentă contra naţiunii române",cum o va defini G.Bariţiu,asemănând-o cu un scaun cu trei picioare,când natural ar fi fost să se razime şi pe al patrulea, cel mai solid.-

23 Febr.(1821): Proclamaţia dela Iaşi a lui Alexandru Ipsilant"către norodul ţării Moldaviei": "deacă din întâmplare niscaiva desnădăjduiţi Turci vor năvăli în pământurile voastre,să nu vă înfricoşaţi întru nimica, căci straşnică puteare să află gătită să pedepsească îndrăsneala lor".

26 Febr.(1785): "In după amiaza zilei de 26 Februarie,trupele cetăţii (Bălgrad)fură înşirate în faţa pavilionului gărzii; Horia şi Cloşca,încadraţi de câte patru soldaţi,fură aduşi în faţa trupelor,apoi generalul (Papilla)coborî,înconjurat de ofiţeri,şi trâmbiţele sunară prelung.Generalul făcu un semn,un ofiţer ieşi în faţa acuzaţilor şi le citi nemţeşte

osânda. Era ger mare şi osânda lungă. Ca să nu înghete degetele soldaţilor pe arme, generalul întrerupse citirea o clipă şi îngădui trupelor să asculte în repaos urmarea. Apoi maiorul Ortmayer, cel la care fusese odinioară Cloşca după dreptate, scoase din buzunarul mantalei o foaie de hârtie şi, apropiindu-se de cei condamnaţi, le citi sentinţa şi pe româneşte ca să o priceapă. Amândoi ascultară neclintiţi, privind numai foaia de hârtie din mâna ofiţerului. Când ajunse spre sfârşit, maiorul ridică glasul: "Prin urmare Horia, altfel numit şi Ursu Niculă, şi Ion Cloşca, dovediţi a fi pe de o parte răufăcători cumpliţi, care au săvârşit omoruri şi prădăciuni, iar pe de altă parte turburători îndrăzneţi ai liniştei şi siguranţei publice, în conformitate cu Codul Penal Theresian, articolul 62, despre turburări şi răsvrătiri, şi art. 90: despre tâlhării, pentru crimele acestea vor fi duşi la locul obişnuit de supliciu, şi acolo li se vor frânge cu roata toate mem-brele corpului, începând de jos în sus, anume întâi lui Ion Cloşca şi apoi lui Horia, altfel numit şi Ursu Nicula, şi în acest chip vor fi trecuţi din viaţă la moarte; trupurile lor se vor despica şi tăia în patru bucăţi, capul şi părţile corpului urmând a fi puse pe roate la încrucişări de drumuri în comunele unde au săvârşit cruzimile cele mai scelerate, iar inimile şi intestinele lor vor fi îngropate în locul supliciului. Sentinţa aceasta s'a dat la 26 Februarie 1785 ca o pedeapsă mult meritată pentru ei, iar pentru alţii asemenea lor ca să o aibă drept pildă şi înfricoşare" (Liviu Rebreanu, "Crăişorul Horia").-

<u>BISERICUŢA DIN ALBAC</u> de Octavian Goga

Bisericuţă din Albac,
Tu eşti al vremurilor semn;
Tot bietul nostru plâns sărac
E'nchis în trupul tău de lemn.

Din ce-am cerut, din ce-am gândit,
Atâtea rugăciuni cuprinzi,
Şi-atâta vis neizbândit,
Subt vechiul tău tavan de grinzi..

Tu ştii cum ne-am trudit stingher
De-apururi fără crezământ.
La Dumnezeu acolo'n cer,
Şi la'mpăratul pe pământ..

De-aceea, ostenit-acum
De zile rele câte-au fost,
Bătrână, te-ai pornit la drum,
Să-ţi deie fraţii adăpost..

Rămâi aici, fă-ţi un popas,
Fii sfetnic bun din veac în veac,
Şi spune-acasă ce-a rămas,
Bisericuţă din Albac!

& <u>TOŢI LEGIONARI.</u> In ultimul timp, propaganda reperistă, comentând faptele dela Paris, pe cele dela Berna, şi recenzând un număr din "Caete de dor", a afirmat că Eftimie Gherman, Mihai Fărcăşanu, Barbu Niculescu, cercul "Unirea" din Elveţia, Virgil Ierunca, şi alţii, aparţin "Gărzii de Fier". N'am vrea să precizăm în care din aceste cazuri Mişcarea Căpitanului câştigă sau pierde prin injusta atribuţie, care-i transformă în fascişti pe oameni ce s'au declarat totdeauna antifascişti, ţin încă să fie consideraţi ca atare, ba careva a făcut chiar carieră pe această temă, şi din când în când ne mai pişcă.

Ceea ce este interesant de relevat este elogiul, pe care comunismul îi face, implicit, Legiunii: numai în ea văzând un adversar serios şi decis. Fiţi siguri că radio Bucureşti nu va spune niciodată că Vişoianu, Carol Davila, Augustin Popa sau Teodoziadis sunt din "Garda de Fier" (ar fi un ghinion..): fiindcă anticomunismul acestora nu e de luat în serios. O coerenţă există în adjectivarea moscovită: tot ceea ce se opune activ şi energic dominaţiei ruso-comuniste, e fascism. Preşedintele Eisenhower nu e un fascist, cel puţin deocamdată, în terminologia sovietică; dar anumite măsuri, luate de dânsul şi de guvernul din Washington, sunt fasciste, fiindcă împiedică expansiunea muscălească. Ar fi cazul să strigăm "Trăiască fascismul!", dacă nu ne-ar fi teamă de denunţurile compatrioţilor antifascişti (şi ei "fascişti" pentru propaganda comunistă, căreia totuş îi aduc, prin atacurile contra Legiunii, atâtea servicii..).-

& <u>ROMÂNIA ROMÂNILOR.</u> In "România liberă", dela Bucureşti, ziua de 24 Ianuarie este amintită, într'un editorial, de Eva <u>Molho</u>, căreia i s'a dat însărcinarea să comemoreze Unirea Principatelor; în <u>exil</u>, sărbătorile naţionale le-a confiscat <u>Teodoziadis</u>. Când vor reuşi bieţii Români -"cerşetori la ei acasă"- să se ocupe, ei singuri, de istoria neamului lor, care nu e nici al Evei Molho şi nici al lui kir Théo?-

& In "<u>Vocea libertăţii</u>" din 1 Sept. 54 vedem o poză a tinerilor greci din România, manifestând pentru alipirea Ciprului la Grecia. In care Cipru sunt şcoli şi biserici greceşti câte au vrut să aibă, presă, libertate de întrunire, etc. De ce, pe străzile Atenei "libere", nu se pot face manifestaţii pentru drepturile elementare ale Românilor, Bulgarilor şi Albanezilor din Epir şi Macedonia?..

CONSIDERAŢII EXTERNE

& IN CULISELE ISTORIEI. Mărturisea, cândva, fostul prim-ministru al Angliei, evreul Disraeli (Lord Beaconsfield) că istoria este făcută de alte persoane decât acelea care joacă rolul de vedetă pe scena vieţii publice. Dacă s'ar ţine seamă de acest adevăr, spus, poate într'un moment de neobişnuită sinceritate, de către un iniţiat în culisele unde se trag sforile.. istoriei, multe evenimente din viaţa publică ar părea mai puţin paradoxale şi ar căpăta un sens. Mai ales dacă se va reflecta şi asupra constatării făcute de Wicheam Steed, unul din cei mai buni experţi ai Foreign Office-ului britanic, în sensul că nu s'ar putea înţelege nimic din mersul evenimentelor fără a cunoaşte temeinic problema judaismului internaţional.

& Candoarea lor, sau prostia altora?.. S'a tot repetat afirmaţia, până ce a prins în opinia publică, că toate concesiile criminale făcute Ruso-comuniştilor la Teheran şi Ialta s'ar datora candoarei preşedintelui Roosvelt, ignorant al problemelor din Europa orientală.. Că paraliticul preşedinte se găsea în timpul tratativelor în avansată decrepitudine, nu încape astăzi nicio îndoială. Era natural, deci, să fie candid. Poate pentru aceasta a fost ales de ocultă şi trimis acolo. Dar se poate spune acelaş lucru de mentorul său, evreul Alger Hiss (condamnat apoi pentru spionaj în favoarea Sovietelor şi recent eliberat), sau de ceilalţi coreligionari ai acestuia? Ar fi copilăros. Aceştia au lucrat după un plan de mari proporţii şi preci Se naşte însă întrebarea: dar bătrânul vulpoi Churchill, care numai inexper în problemele externe nu poate fi considerat, de ce a consimţit? Desigur, n din candoare. Ci din docilitate calculată: n'a vrut să indispună pe adevăraţii făuritori de istorie din culise fără sprijinul cărora n'ar fi devenit - cu toate talentele sale - atât de celebru.

& Este un adevărat bărbat de stat? Cu ocazia împlinirii a 80 de ani, ma toată presa de mare tiraj -şi se ştie în ale cui mâini este- a exaltat pe Winston Churchill ca pe cel mai mare bărbat de stat al Angliei şi una din cele mai puternice personalităţi din istorie! O fi aşa? Orice om de bun simţ s'ar putea întreba: De ce este mare bărbat de stat Winston Churchill Pentrucă a adus poporului englez aşa cum îi promisese când a preluat puterea, "sudoare, lacrimi şi sânge" răvăşind întreaga aşezare a Imperiului Britanic? Pentrucă a instalat bolşevismul în inima Europei? Pentrucă a distrus mai mult decât trebuia Armata germană, pe care ar vrea -cică- să o reconstituie astăzi? Pentrucă a sacrificat Moscoviţilor, dintr'un condei, State cu peste o sută de milioane de oameni, pe care îşi propusese să le protejeze? Pentrucă a lansat formula coexistenţei, imediat după moartea lui Stalin, ca să dea timpul necesar urmaşilor acestuia să depăşească momentul critic al succesiunii într'un regim totalitar? Etc.

Ar fi absurd! Şi totuş, în fond, acestea sunt meritele care l-au făcut pe Churchill "mare bărbat de stat", "mare personalitate", etc. Altminteri, ar fi rămas un "mediocru" ca Chamberlain pe care l-a înlocuit şi a cărui prevedere (calitatea principală a unui adevărat bărbat de stat) a vrut să cruţe Angliei, Europei şi poate întregei lumi "sudoare, lacrimi şi sânge". Dar tocmai de aceasta au avut nevoe făuritorii de istorie din culise. Neastâmpărul şi mai ales setea de reclamă a lui Churchill - pe care Henry Beraud o numi se cândva "cabotinism" - au fost folosite spre a-l înhăma pe actualul premi er britanic la alt car decât cel englez. Un adevărat om de stat se judecă după realizările sale pozitive. Şi Churchill -cel puţin până acum- nu are la activ decât ruine materiale şi morale. Numai din lenea de gândire, nesăbuita reclamă, sau din laşitate în exprimare a putut să prospere o faimă de "mare bărbat de stat" atât de puţin meritată.

& Dezarmarea Occidentului. Ori de câte ori omul de pe stradă din Occident se întreabă de ce se cedează la agresiunile directe sau indirecte a Moscoviţilor, o anumită presă internaţională invoacă pentru justificare: dezarmarea Occidentului, inferioritatea acestuia faţă de Ruşi. Această poveste se aude dela 1946 încoace, când Churchill a ţinut faimosul său discurs dela Fulton. Intrebarea care se pune imediat este: de ce Ruşii sunt mai puternici? Ei au ieşit tare slăbiţi din răsboi. Sub loviturile armatei germane au pierdut milioane de soldaţi de elită. Industria le-a fost aproa pe complet distrusă. Pe când Americanii aveau la terminarea răsboiului, în 1945, industria belică la zenit, iar armata intactă.

Aşa a fost. Dar -tot din candoare !- diverşii Hiss, rămaşi în aceleaşi posturi-cheie şi în administraţia Truman, au "sfătuit", adică au ordonat, să demobilizeze total, să schimbe economia de răsboi în economie de pace, cu inevitabile perturbări, să distrugă aviaţia, vânzând-o ca fier vechi Ruşilor.

înainte de a o înlocui.. Cu un cuvânt să dezarmeze Occidentul. Şi când secretul atomic rămăsese ultima speranţă de a înfrunta pe Ruşi, au apărut Rosenbergii, Fuchşii, Ponteocrvii, Openheimii şi alţii de aceeaşi confesiune, şi au dat secretul Ruşilor. Iar "marea presă" din toate ţările, în vreme ce propaga psihoza teroarei atomice, organiza totodată simpatia mondială, cerând dela oamenii de ştiinţă, militari, preoţi (fără deosebire de confesiune: catolici, ortodocşi, protestanţi, etc.), intervenţii pentru clemenţă faţă de spionii atomici. Este foarte clar. Ar trebui o candoare dusă până la prostie spre a justifica dezarmarea Occidentului din candoare..

& Răsboi rece? sau calcul rece? Lumea s'a obişnuit cu noţiunea "răsboi rece" şi cu starea de lucruri pe care o reprezintă. Sunt însă şi mulţi dintre aceia care mângâe speranţa unui răsboi cald, adică singura posibilitate de a se ieşi din actualul impas internaţional. Puţini se întreabă, însă, de ce acest răsboi rece durează de aproape un deceniu. Şi are şansă să dureze încă mult şi bine sub denumirea de "coexistenţă" sau "pace rece", cum s'a spus. La Teheran şi Ialta au fost puse bazele răsboiului rece. Am văzut de cine. Dezarmarea Occidentului şi spionajul atomic i-au asigurat respiraţia. Campania "pentru pace şi coexistenţă" în toate ţările e dusă de aceeaşi speţă de oameni, folosind diferite măşti de circumstanţă. Leit-motivul pentru coexistenţă este: primejdia atomică, de proporţii apocaliptice. (N'ar fi o exagerare interesată, pentru impunerea "coexistenţei"?). Se fac toate acestea fără niciun scop? sau răsboiul rece a rezultat dintr'un calcul, pe cât de rece, pe atât de cinic? Se pare că este extrem de util pentru o anumită ocultă! S'a dat înadins jumătate din Europă, inclusiv Rusia, sub teroarea bolşevică pentru a se face tabula rasa. Pentru a se stârpi orice tradiţie naţională sau religioasă în aceste ţări mai puţin "evoluate", cum obişnuesc să insinueze anumiţi intelectuali. In acelaş timp, nesiguranţa continuă să uzeze nervii lumii occidentale. Aşa că până la sfârşit va fi silită să accepte, ca o binefacere, pacea "coexistenţei". Adică pacea în care Kişinevskii orientali să se poată îmbrăţişa fără jenă, în văzul tuturor, cu Fuchşii occidentali, justificându-şi reciproc faptele, oricât de abominabile, că indispensabile pentru cauza păcii.. (pacea de mormânt a popoarelor!).

& Povestea "cruciadei". Mari speranţe au trezit în lumea oprimată declaraţiile preşedintelui Eisenhower şi ale secretarului său de stat, Dulles, făcute la venirea la guvern a partidului republican, în legătură cu "cruciada" pentru eliberarea de sub teroarea comunistă. De aceea, moderarea tonului, în ultimul timp, îngrijorează şi chiar alarmează.

In fapt, până acum, Eisenhower a dus cam aceeaşi politică ca şi a predecesorilor săi. Cedările în Indochina, ca şi abandonarea unor insule deţinute de naţionaliştii chinezi, arată că el n'a luat iniţiativa din mâna comuniştilor. Dimpotrivă: pare a se fi lăsat sedus de himera "coexistenţei". Care să fie motivele acestor oscilări? Să fie un pas înadins, dat îndărăt spre a exaspera şi mai mult opinia publică americană spre a face marele pas pentru tăierea nodului gordian al vieţii internaţionale? sau, acum, când curentul partidului republican a mai slăbit (dovadă sunt ultimele alegeri), el a renunţat la atitudinea de intransigenţă, adoptată poate de circumstanţă, pentru a capta curentul republican, care împingea la cârmă pe senatorul Taft sau pe rivalul său Mc Arthur? Nu s'ar putea spune de pe acum. Ar fi greu să ne împăcăm cu un asemenea gând. Asta ar însemna amânarea, dacă nu chiar abandonarea oricărei speranţe de eliberare apropiată.. Şi totuş, judecând după susţinerea pe care a avut-o tot timpul dela marea presă mondială, conflictul deschis cu Mac Carthy precum şi faptul că el a fost desenat de Roosevelt (sau mai bine zis de anturajul său) ca generalisim în răsboiul contra Germaniei, nu s'ar exclude şi această eventualitate. S'ar putea să fie, şi în acest caz, o docilitate interesată. Ca aceea pe care am văzut-o şi la bunul său amic Churchill, ambii devotaţi amici ai lui Baruch. Fără flexibilitate, ar putea să aibă şi el soarta lui Mac Arthur. Ar fi să disperăm. Noi, însă, credem în cinstea sufletească a lui Eisenhower, fiindcă el este soldat şi nu politician demagog, ca Churchill..

& Intrunirea "celor mari". Se tot vorbeşte de întrunirea "celor mari". Dar cine sunt în realitate aceştia? Este mazilitul Malenkov? Sunt efemerii politicieni francezi? Sau servilii amici ai lui Baruch?! Dacă se vrea continuarea comediei se pot întruni toţi aceşti cabotini. Dar dacă este necesar ca răsboiul rece să nu mai continuie, atunci să iasă de după culise şi să se întrunească oficial marii sforari ai istoriei. Plăcut sau neplăcut, ar fi un lucru clar şi cu eficacitate dacă s'ar întâlni, de pildă, Baruch cu Kaganovici, deţinătorii mondiali ai secretului atomic. Ei pot face cu adevărat pace, căci doară sunt din aceeaşi familie. Spunem să se întrunească oficial -

căci neoficial, din cele ce declară un deputat în parlamentul italian, acum câțiva ani, rezultă că s'ar fi întâlnit când Baruch a asistat personal la prima explozie atomică în URSS. Sau dacă forțele reprezentate de realii lor antagoniști sunt mai puternice, atunci să se întrunească aceștia - dar nu caraghioșii cabotini. Un Mac Arthur de pildă, eroul din Pacific, mazilit atât de neelegant, ar putea sta de vorbă cu mai mult folos cu un Jucov, eroul Berlinului, ridicat mai mult de nevoe la ultimul său rang. Şi atunci va fi pace adevărată, sau răsboi adevărat. Dar va înceta așa zisul răsboi rece, conceput și pus la cale de aceia care simt plăcerea sadică de a asista la măcinarea popoarelor, la distrugerea specificului național, la profanarea altarelor, la martirizarea slujitorilor lui Cristos, la satanizarea lumii. Căci acest răsboi rece este mult mai păgubitor decât orice răsboi cald, fie și atomic.

& Pax Americana? sau Pax Sovietica? Sunt scriitori și gânditori politici, cari își frământă creerul spre a deduce dacă pacea se va face sub egidă americană sau sub a Rusiei sovietice. Efort inutil, pentrucă ei pornesc dela premiza falsă, că ar fi o luptă între două blocuri: Oriental și Occidental. In realitate, ne găsim într'o luptă surdă (subterană) a diferitelor internaționale; unele zăgăzuiri ale politicei occidentale au această explicație. După felul cum au evoluat lucrurile până acum, pare că nu va fi nici "pax americana" și nici "pax sovietica". Ci "pax judaica". Această perspectivă s'a profetizat înainte de isbucnirea celui de al doilea răsboi mondial (vezi Melzi, ed. 1938). Dar poate imponderabilul sau, mai creștinește, Dumnezeu va hotărî altfel. Căci mare este puterea Lui. Şi va fi pax cristiana! Aşa cum a preconizat Sfântul Părinte, în ultimul său mesaj. C. N.

* * * * *

&&. Scrie un domn Glickman, în DACIA d-lui Sima (Dec., p.29), că "guvernul Goga, Codreanu și regimul din naintea lui 23 August 1944 erau contrarie intereselor generale românești, toate și toți erau sub influență străină de neam și țară". - "Dacia" publică aceste gugumănii la "tribuna liberă", cu scuza "libertății de opinie"; dacă însă d-l Glickman, în loc să fi spus nerozii despre Căpitan, ar fi afirmat - să zicem, că Sima e un măgar, evident că "scuza" n'ar fi mai fost valabilă..

&&. VOCEA LIBERTĂȚII din 1 Sept., p.5, ne informează că Grecii "preferă să mănânce pâine și măsline în patria lor, dar vor să trăiască sub acest cer albastru, sub care nu va înceta să înflorească pomul libertății, al acestei zeițe greacă care în nicio altă parte a lumii nu a fost și nu este atât de divinizată ca în Grecia eternă". - N'ar fi rău ca, într'un moment de neatenție al zeiței fanfaronadă, autorul să dea o fugă până în Macedonia..

&&. Scrie Regele Mihai mareșalului Papagos, cum vedem în aceeași foaie: "Cele mai bune urări Excelenței Voastre și nobilei voastre țări, prietena fidelă și încercată a României", - care "prietenă", precum se știe, e gropara românismului din Peninsula Balcanică. Mareșalul Papagos, dacă-i ostaș adevărat, n'a putut simți decât repulsie față de atâta lipsă de demnitate!

&&. FACLIA din 1 Dec. 1954 ne informează, la p.4, că Winston Churchill, cel care a împărțit România cu Rușii pe bază de procente, a fost felicitat, la împlinirea celor 80 de ani, de o delegație românească compusă din d-nii V.V. Tilea, maior Gh. Iliescu, preot F. Gâldău, pictor D. Berea, etc. Premierul englez a primit, cu acest prilej, și un cadou. - E bine că emisiunile românești din străinătate n'au transmis "evenimentul": să nu mai afle și Țara cu câtă lipsă de demnitate e reprezentată de unii fii ai săi!

&&. "Şi așa - constată BIRE din 1 Oct., p.7, vorbind de Carol I - aproape 33 de ani Regele a păstorit poporul, a îndrumat Țara". - Şi ceilalți peste 15 ani, cât a mai domnit, cu ce s'o fi ocupat Vodă? Măcar de-ar fi predat puțină istorie celor dela "Bire"..

&&. FRĂȚIA ORTODOXĂ din Iunie 1954, p.30, afirmă că "prima mare cruce a Ordinului Sfântului Mormânt a primit-o Împăratul Heraklios în anul 535": adică pe când "împărățea", de fapt, Justinian..

&&. LIBERTATEA din Sept.-Oct. 1954 vorbește, la p.2, de vocea lui Daniil Sihastrul, "sonoră și aspră, înceată și cadențată". - Vorba cântecului: Pe o cale lungă scurtă, se ducea un om venind..

&&. DACIA din Sept. 1954 "preferă", la p.40, "ca neadevărurile, răutățile, infamiile, să rămână înscrise în paginile Vetrei și nu ale Daciei". - Ni se dă astfel, în fine, o explicație asupra faptului că revista simistă n'a publicat încă "desarul rușinii": nu-i plac infamiile..

S T I R I

BELGRAD. Soc.culturală "Flacăra" din Begheiţi a dat la 30 Ian.,o serbare, la împlinirea unui an de existenţă.Corul a cântat"Pescarul","Lugojana","Ardeleana","Doina Oltului",s'au jucat"Căluşarii",etc.- Tot pe la sfârşitul lui Ianuarie,Soc.culturală"Gh.Coşbuc"din Voivodinţi şi-a inaugurat biblioteca şi sala de lectură.D-na Marina Liviu a făcut o expunere asupra mersului Societăţii,a cărei secretară este.-

BUCUREŞTI. Conform emisiunilor sovietice,după tinerii Români din Basarabia au început acum şi cei din Bucovina de Nord să se înroleze ca"voluntari" pentru defrişarea pustiurilor siberiene.(FEP)

- Prin lagărele şi închisorile din România au fost identificaţi următorii: Ionel Pop,fost deputat ţărănist; Virgil Constantinescu şi Radu Florescu,foşti deputaţi liberali; Alexandru Ghica,fost şef al Siguranţei sub regimul legionar; Al.Policu; coloneii Al.Mitulescu,Mihail Mihalceanu,Ion Nemţeanu; etc.(FEP)

- Se confirmă condamnarea fruntaşilor socialişti Titel Petrescu,Ion Flueraş,Iosif Jumanca şi Ion Mirescu la 25 ani închisoare,iar alţii la pedepse mai mici.Internaţionala socialistă,cu sediul la Londra,şi Confed.Internaţională a Sindicatelor libere au protestat contra acestor condamnări.

- In Decembrie a fost"judecat" un lot de"spioni ai serviciului de spionaj britanic".Ion Bodea,din Sântandrei(Oradea),a fost condamnat la moarte şi executat imediat; Irina Mureşanu(din Braşov,"soţia fostului legionar Victor Mureşanu"),Cornelia Mihăilescu(din Alba Iulia,"soţie de fost ofiţer") şi Ion Matei(din Oradea,"fost legionar,membru al tineretului n.liberal,fiu al unui fost senator n.ţărănist"),condamnaţi la muncă silnică pe viaţă; Anton Istvanec,din Bucureşti,20 de ani muncă silnică; Petre Stoica,din com. Suharău(Suceava),10 ani muncă silnică.

- "Moldova socialistă"din Chişinău a publicat,la 9 Ian.,un interview cu Hrenov,secretar al CC al Comsomolului din RSS Moldovenească,în care acesta confirmă că oameni din Basarabia lucrează în prezent în ţinuturile pustii din Kazakstan.Dintre Românii duşi acolo 500 sunt folosiţi la conducerea tractoarelor iar 150 la reparatul maşinilor agricole.

In meetingul comsomolului basarabean din 13 Ian.(prezidat de 18 persoane,dintre care numai 4 cu nume româneşti),a fost"aprobat în unanimitate"un apel către tineretul moldovenesc în care acesta este"invitat"să se înscrie în echipele"voluntare" pentru"noile teritorii"din Siberia. După deportările masive din Basarabia şi Bucovina,în anii 1940-41 şi 1944-46,în aceste provincii mai rămăseseră,după unele date numai vreo 400.000 de Români din totalul de 1.600.000. Acum sunt mânaţi şi aceştia"voluntar",să se prăpădească în stepele orientale.

- Radio Chişinău din 4 Februarie a anunţat că sute de"moldoveni" ar fi "făcut cereri" de a fi trimişi să participe la desţelenirea pământurilor siberiene.Un grup de peste 300 de tineri a părăsit pământul Basarabiei ocupate,cu destinaţia ţinutului Kustanai; alt grup a plecat la 5 Febr.(FEP)

CAIRO. Tribunalul militar din Cairo a judecat,în Ian.,două grupuri de Evrei,acuzaţi de spionaj în favoarea,respectiv,a Israelului şi Uniunii Sovietice.Doi dintre acuzaţi au fost condamnaţi la moarte,ceilalţi la ocnă. E interesant că,în timp ce nimeni nu-şi mai aduce aminte de milioanele de creştini ce se sting în ţările ocupate de adepţii evreului Karl Marx,pentru salvarea acestor spioni dovediţi,din neamul lui Marx,s'a mişcat presa de pe 5 continente,personalităţi politice de prima mână,reprezentanţii diplomatici ai Angliei,Franţei,Americii,etc. Guvernul egiptean însă nu s'a lăsat înduplecat; cei 2 spioni au fost spânzuraţi la 31 Ianuarie.-

MUENCHEN. După o întrerupere de mai bine de 2 ani,CUVANTUL STUDENŢIMII îşi anunţă reapariţia.Primul număr va fi închinat memoriei lui Alexandru Vlădăreanu. Adresa: München 55 - Würmtalstr.64,- Germania.-

- Preşedintele Republicii Federale Germane a decorat cu Marea Cruce a ordinului"Merit"(cel mai mare ordin german,acum),pe dirijorul român Sergiu Celibidache,pentru meritele sale în reorganizarea Orchestrei Filarmonice din Berlin după ultimul război.-

- Serbarea zilei de 24 Ianuarie,la München,a avut loc Duminică 23 Ian, în sala de conferinţe a Muzeului German.Te Deum-ul a fost oficiat de păr. Emilian Vasiloschi.Pe lângă sfinţia sa au mai vorbit despre însemnătatea zilei şi necesitatea unirii 'in anii d-nii Gen.Ion Gheorghe şi M.Făroăşanu.-

- Părintele Emilian Vasiloschi a oficiat pe ziua de 26 Ian.,la biserica greacă din München,parastasul de 6 săptămâni pentru Alexandru Vlădăreanu. S.Sa s'a rugat deasemenea pentru sufletele tuturor celor căzuţi în lupta contra bolşevismului.-

- La 15 și 16 Ianuarie a avut loc la Bonn adunarea de constituire a
Uniunii Asociațiilor și Instituțiilor Române din Germania. Au fost repre-
zentate: Asoc.Rom.din nord-vestul,din sud-vestul,din sudul Germaniei,Asoc.
Românilor liberi,Bibliotecile din Freiburg și Delmenhorst,Colonia Română
din Berlin,Asoc.tineretului ortodox,a studenților din Bonn,a studenților
Români din Germania,Biserica română ortodoxă.Părintele Ion Tăutu,reprezen-
tantul bisericii unite,și-a trimis adeziunea.
S'a ales următorul comitet: președinte,Gh.Racoveanu; vicepreședinți,
maior Gh.Bordea și V.Dobrescu; secretar,av.Gh.Acrivu; casier,Nic.Sorin;
cenzori: dr.C.Nagacevschi,av.Mircea Orendovici și V.Bărbulescu.-

PARIS. Biserica română ortodoxă din Paris a ales,în adunarea generală
din 23 Ian.,următorii consilieri parohiali: Max Manolescu,Valentin Alexan-
drescu,dr.Ion Claudian,col.Ion Tomoroveanu,Teodor Cazaban,Nic.Guguianu,
Demostene Nacu,dr.Pascu Atanasiu,Eugen Titeanu,Emil Turdeanu,Eftimie Gher-
man,Jean Ionescu,Duiliu Sfințescu,Ion Cristescu,Dumitru Anastasescu,Nicolae
Gheorghiu și Virgil Drimba. Intrunindu-se la 27 Ian.,consilierii parohiali
au ales,în epitropia bisericii,pe d-nii Ion TOMOROVEANU,ing.D.SFINȚESCU,
Eugen TITEANU,Ion CRISTESCU și,secretar,Demostene NACU.
Notăm cu bucurie,ca un semn al însănătoșirii simțului moral,că nici în
consiliul parohial din Paris,nici în al Uniunii Asoc.Rom.din Germania,n'a
reușit să pătrundă nici măcar un reprezentant al d-lui Sima.-
- Adunarea generală a Asociației femeilor române ortodoxe și-a ales,la
27 Febr.,noul comitet: Alice Cantacuzino-Lupoaie,președintă; Tantzi Ciucea-
nu,vice; Popa,secretară; Cireșeanu,casieră; din comitet mai fac parte d-le
Proca,Alecsandri,Teodoru,Guerite,Paraschivescu,Iliescu și Mitruli.Adunarea
nu a aprobat gestiunea vechiului comitet.
- Duminică 27 Februarie s'a făcut un parastas,la biserica română din
Jean de Beauvais,pentru Crișu Axente,decedat anul trecut la Madrid.-
- Preoții Virgil Pârvănescu și Grațian Radu,secondați de d-nii I.Stă-
nescu,C.Ghinescu și Ligoiu au oficiat de Anul Nou obișnuitul Te Deum. Din
partea așa zisului comitet național n'a mai crezut nimeni de trebuință să
participe.Când preotul a făcut,la urmă,urări regelui Mihai,a rămas să cân-
te singur -din ușile împărătești..- "Trăiască regele": toți din biserică,
câți n'au putut s'o steargă la timp,răgușiseră subit..
- Trupa de balet,trimisă,în Ian.,de Kișinevski să distreze pe parizieni,
a fost abandonată încă din primele zile de chiar primul violonist,Adalbert
Rosza,care"a ales libertatea".Ca răsbunare,politrucii din trupă au bătut
măr pe un refugiat,Al.Constantinescu,prins în hotelul lor,unde mersese să
se'ntâlnească cu dirijorul orchestrei,Budișteanu,considerat vechi prieten.
Ca răspuns la răspuns,refugiații români din Paris au mers în sala de
reprezentații și,la deschiderea cortinei,au început să cânte"Deșteaptă-te
Române" și Marsilieza,ajutați cu mult elan de publicul francez,- în timp
ce pe scenă ajungeau câteva mesagii de simpatie,sub formă de ouă clocite
și pătlăgele. Guvernul dela Bucuresti a trebuit să-și recheme vistavoii,
anulând programul de reprezentații în Europa.-

BERNA. Șase refugiați români: sculptorul Puiu Beldeanu,muncitorul Ion
Chirilă,mecanicul Soare Codrescu,Dumitru Ochiu,etc.,au atacat,în noaptea
de 14/15 Febr.,Legația reperistă din Berna,pe care au ținut-o ocupată 36
de ore.Cu ocazia aceasta,a fost rănit mortal"șoferul"Legației,Aurel Setu,
în realitate ofițerul de securitate Gh.Petrescu,care aducea dela aeroport
o servietă cu instrucțiunile noilor dirigenți ai Cremlinului pentru comu-
niștii din Italia,Franța,Germania și Austria.Cu servieta s'au făcut nevă-
zuți 2 dintre atacanți; ceilalți 4,după ce-au cotrobăit bine prin sertare,
s'au predat autorităților elvețiene.
Ziarele serioase din Occident,cași"presa"și posturile de radio reperis-
te,atribue"lovitura" -cași în cazul baletului dela Paris- unor"elemente
fasciste din Garda de Fier": ceea ce a umplut de multă scârbă pe Teodosia-
dis,Podoleanu & Compania..
- Asoc.Elvețienilor din România și-a ales,în adunarea din 13 Nov.1954,
următorul comitet: președinte,C.Steiger; vice,Robert Philipp; secretar,
Nic.Staeger. Cenzori: d-nii Pfaff și Isenschmidt.-

VIENA. La Salzburg,în biserica"Barmherzige Brüder",s'a făcut la 23 Ian.,
prin îngrijirea d-lui E.Constantiniuc,un parastas pentru Moța și Marin.
A slujit părintele Vasile Zăpârțan.-

ROMA. Elevii școalei române din Triest au organizat,în seara de 24 Dec.,
o serbare a"pomului de Crăciun".Despre sărbătoarea Nașterii a vorbit d-l
Gh.Ionescu.La organizare,coruri și recitări și-au dat concursul Ecaterina
și Victor Lăscăianu,Paul Coman,Florian Bohus,V.Brambea,Fl.și L.Ionescu.-

- D-l dr.Adrian HOLBAN asistent în"Patologia medicală",a deschis la 3 Ian.,în centrul orașului Modena(Via Emilia 106),un"studio"medical.D-sa continuă să frecventeze clinica d-lui prof.Storti,un nume mondial în ce privește bolile de sânge.-

- Cu concursul comitetului"Ieremia Valahul"de sub conducerea d-rei dr. Felicia Paraschivescu s'a organizat în"palazzo Venezia",la 8 Ian.,o expoziție"del presepio" și a picturii și sculpturii în legătură cu"Nașterea".

- Asoc.Italienilor refugiați din România,"Comitetul"român de asistență și Asoc.studenților italieni din România au organizat,la 23 Dec.,o serbare a pomului de Crăciun.La executarea programului de colinde și-au dat concursul: corul mixt al celor două asociații,d-ra d'Ecclesis,d-nii Eugenio Teso și ing.V.Giotta.Părintele Capros a rostit cuvântul ocazional.-

- La spitalul din Brescia a încetat din viață,înainte de Crăciun,bătrânul pescar din Constanța,refugiat,Vasile Atimia.-

- La 11 Ian.,a încetat din viață fostul mareșal Rodolfo Graziani.-

- La 9 Februarie a fost pusă în circulație metropolitana din Roma,care leagă gara Termini cu Expoziția Internațională,dincolo de San Paolo.-

WELLINGTON. Mâna de Români refugiați în Noua Zelandă s'a adunat la casa d-lui Mihail Tartler,pentru a sărbători ziua de 24 Ianuarie.Au luat parte, în afară de gazdă,d-na și d-l C.Murgulescu,d-na și d-l Al.Frunză,d-nii C. Beu,C.Lungulescu și Anghel Ionescu cu logodnicele,G.Ciciu,G.Cotorceanu, Puiu Boblea-Gorj și Ion Popescu-Cușmir.Serbarea s'a deschis cu o rugăciune și un moment de reculegere pentru cei ce s'au jertfit pentru unirea și libertatea poporului român.După"Deșteaptă-te Române",d-l Ion Popescu-Cușmir, venit anume din provincie,a arătat importanța actului dela 1859,îndemnând la unirea și a refugiaților,cu un singur țel: liberarea țării.Urmează"Pe-al nostru steag" și Hora unirii,ridicându-se paharele în cinstea unirii. D-l Boblea-Gorj,acompaniat la flaut de d-l Murgulescu,a cântat câteva cântece oltenești.-

TORONTO. Crăciunul,Anul Nou,Unirea Bucovinei,a Ardealului,a Principatelor Române,au fost sărbătorite la Casa Națională Română,prin îngrijirea parohiei locale.La colinzi,plugușor,piese de teatru,conferințe,recitări și coruri și-au dat concursul elevii școalei de pe lângă biserică,d-na și pr. N.Zelea,dr.D.Ordeanu,ing.M.Petrini,Matei Hojbotă,dr.S.Tihan,S.Manea,V.Posteucă,C.Măgirescu,Șt.Ciotloș,T.Lupu,V.Ududec,R.Țânță,C.Tudorache,V.Ocolișanu,E.Petrini,G.Pușcașu,I.Pandă,I.Ortopan,I.Roncea,G.Ciordaș,N.Baboi,C. Bănulescu,C.Roman,P.Ștefănescu,E.Bărbieru,A.Șerbănescu,N.Tănase,V.Guian, N.Pătăceanu,E.Bartolini,G.Oprea,P.Ocărescu,C.Anghel,D.Andronache,L.Capri, ing.Băluleescu,Dima,Dumitru,ing.M.Carp,L.Căpățână; banii adunați sunt destinați plății Casei Române și ajutorării refugiaților bolnavi.-

- Enoriașii bisericii române locale și-au ales,în Ianuarie,următorul comitet: T.Lupu,președinte; Ioniță Roncea,vice; Sebastian Manea,secretar; Vl.Ududec,casier; epitropi,Nic.Baboi și Petru Mățu; controlori,Mircea Petrini și Const.Bănulescu; în comitet: G.Ciordaș,C.Romanciuc,Paul Ștefănescu,Eusebie Bărbieru și Const.Ghețea.-

WASHINGTON. In locul defunctului preot Ion Truță,mort în Decembrie,consiliul parohial al bisericii"Sfânta Maria" din Cleveland a ales ca paroh, la 23 Ianuarie,pe părintele Vasile Hațegan din New York.-

- Adunarea generală a parohiei române ortodoxe din Woonsocket,ținută la 2 Ian.,a decis înființarea unei școli macedo-române(sub direcția d-lui Virgil Puppi) și a unei biblioteci româno-americane(sub îngrijirea comisiei cultural-educative,formată din Virgil Puppi,Violet Rigia,Virgil Teja,Olga Bioki și Ida Steve-Șcudreanu).-

* * * * * * *

& Diverse. Prietenii"Vetrei",cari vor s'o sprijine bănește,sunt rugați să-și trimită obolul -dacă n'au înlesniri de transfer prin Bănci- numai în plic recomandat.Abonații din următoarele țări pot trimite banii la adresele indicate: în Franța,la d-l Nicolae Moșoiu - 2,Rue Chomel - Paris 7; în Statele Unite,la d-l Cezar Teodorescu - 13.301 Hartwell - Detroit 27/Mich.; în Canada,la d-l Gh.Bălașu - 131 East Ave N. - Hamilton/Ont.-

- Regretăm că,lipsindu-ne spațiul,din cauza apariției cu mare întârziere de astă dată,nu putem publica ultimele scrisori ale d-lui N.Dianu,în care se demască atitudinea neromânească a d-lui Crețeanu în chestiunea cedării Cadrilaterului - cum și a rolului de după ultimul războiu,când a exclus, din memoriul ce trebuia prezentat conferinței de către refugiații români, chestiunea Basarabiei și Bucovinei.-

DORURI ŞI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

B.-Franţa: Cu cele mai călduroase urări pentru noul an,rog pe bunul Dumnezeu să vă întărească braţul pentru a purta mai departe lumina adevărului.

C.-Franţa: Clopotul dela Mănăstirea Putnei sună ca să adune feciorii răspândiţi pe meleaguri străine,ca să-şi mai aducă aminte de sfintele noastre sărbători ale Crăciunului.

M.-Canada: Cu ocazia Sfintelor Sărbători,tuturor luptătorilor dela"Vatra",din toată inima vă urez: noroc,sănătate şi grabnic drum spre România mare şi legionară.Ultimul număr al"Vetrei"m'a cam scos din sărite prin publicarea scrisorii deschise a Mitropolitului Puiu-Boldeanu-Visarion.Ce vor acei oameni cu Episcopia noastră de aci,care-i organizată şi de bine de rău merge pe drumul bun,în frunte cu P.S.Trifa? De ce oare întâi nu-şi pun ei pe roate şi la punct singura lor biserică -ce-au găsit-o făcută de-a gata în Paris- şi cearcă să dea sfaturi românimii de pe-aici,care cu munca ei şi fără sprijinul politicienilor şi guvernelor de tristă memorie din România şi-au clădit Biserici,Case naţionale şi organizat societăţi culturale şi de ajutor fraternal?

B.-Belgia: Mulţumesc pentru trimiterea regulată a foii şi vă felicit pentru tot ce e bun în ea.Românii din Belgia au sărbătorit în 26 Dec.Crăciunul şi tradiţiile noastre româneşti printr'o slujbă românească,masă comună,colinzi,cântece,tombolă,etc.Eră pentru prima dată o astfel de serbare aici în Belgia şi compatrioţii noştri,uniţi în spirit creştin şi fără diviziuni politice sau de altă natură,au participat plini de bucurie şi elan.

T.-Statele Unite: V'am expediat acum 3 zile al doilea pachet,să-l împărţiţi cum veţi crede că e mai bine.Nu sunt lucruri de mare preţ,deoarece şi eu încă mai port din cele primite dela IRO,la Bagnoli.- E greu să vă descriu bucuria pe care am simţit-o la citirea circularei dela Majadahonda. Greutăţi şi mişelii vor mai fi şi de acum înainte,însă marele pas a fost făcut.Legionarilor li s'a deschis un întreg orizont de viitoare înfăptuiri. După cum aţi scris,premiza că mulţi dintre noi am greşit dovedeşte un început sănătos.Aştept cu multă nerăbdare începerea unei activităţi.Sper că actualii membri ai"Frontului libertăţii"vor avea bunul simţ să nu se mai considere legionari.Tare îmi mai este dor de ţară.Când va veni oare timpul să aud vorbindu-se în jurul meu numai româneşte? Pe aici lucrurile se menţin confuze.E greu să te orientezi,când politica se schimbă dela o zi la alta..

S.-Jugoslavia: Am primit de două zile un anunţ foarte dureros,care ne-a rănit aşa de grav,despre moartea d-lui Vlădăreanu.Nu's vreo 10 zile de când ne-a trimis un pacheţel cu medicamente.Fetele s'au dus la biserică ca să-i tragă clopotele; ele vreau să-i facă şi parastas.

V.-Germania: Aseară am sosit dintr'o a doua călătorie,lungă şi obositoare(de astă dată făcută cu maşina mea hodorogită,pe această vreme de iarnă) pân'la München şi înapoi.. pentru îndeplinirea unei dureroase datorii precteşti,anume de a înmormânta pe regretatul tânăr Alexandru Vlădăreanu,decedat în urma unei violente duble-pneumonii.Inmormântarea a luat înfăţişarea unei neaşteptate manifestări de spontană solidaritate,întrunind la prohod şi înmormântare aproape una sută de Români din toate grupările..

B.-Canada: Aşteptăm cu toţii"Vatra"cu mare nerăbdare.De ce întârzie? Te rog să mi-o trimiţi cu avionul,voi plăti cât va costa.

C.-Portugalia: Expediez în acest plic suma de 5 dolari,abonamentul pe anul în curs la"Vatra".Care n'a mai sosit de câteva săptămâni şi îmi lipseşte.

P.-Franţa: Trimit rezultatul alegerilor dela biserică.E o listă de oameni,care,cu mici excepţii,e cea mai bună.Alegătorii au selecţionat cam instinctiv pe cei 17 consilieri,şi bine-au făcut.De data aceasta nu s'a prea ţinut seamă de"ordine".Oamenii încep să mai judece şi singuri.

M.-Germania: Sâmbătă şi Duminică a avut loc,însfârşit,adunarea dela Bonn. Au fost de faţă delegaţii tuturor Asoc.şi Inst.ce fuseseră şi la Freiburg, în afară de ASTRU,care,la presiunea părintelui Müller şi-a trimis numai un observator.De-altfel,această"Asociaţie" n'are decât 3 membri. După cuvântul de deschidere,ţinut de d-l Valerian Dobrescu,adunarea şi-a ales,pentru prezidarea desbaterilor,următoarea comisie: Pr.Vasiloschi,Gen.Ion Gheorghe şi prof.Virgil Mihăilescu.Generalul a condus cu mult tact desbaterile.Spiritul de frăţietate şi bună înţelegere a avut loc de frunte în adunarea dela Bonn. Să ne călăuzească Dumnezeu paşii pe drumul acesta al unirii şi înţelegerii între fraţi,pentrucă,împreună,să ne străduim a fi de folos Neamului obijduit în ţara lui.- D-l colonel Alexandrescu,din cauză de boală,n'a putut participa la adunare.Nu prea se simte bine.A întins-o bietul om cum a putut,înfruntând din greu neajunsurile şi necazurile pribegiei,fără ca să se încovoaie.Respect şi admir tăria de caracter a dânsului.S'a străduit şi se străduește din greu pentru bunul mers al Asociaţiei.El poate servi de pildă multora dintre noi.-

SEMNALĂRI

& TÜRK DÜŞÜNCESI, Istanbul, XV, 3(1 Subat 1955).- Dacă nu recunoşteam, printre numele colaboratorilor la această serioasă revistă din Turcia, pe acela, drag nouă pentru activitatea intensă pe care o desfăşoară în interesul Românilor şi al romănismului, al d-lui Enver ESENKOVA, am fi crezut că e vorba de o glumă proastă, pe care ne-o face vreun "başbuzuc": ne-am sgâit ochii vreo două ore, încercând să pricepem ceva din "alişverişul" turcesc, cu speranţa că vom da peste vreun "sictir", "cişmea", "vizir", dela care să pornim la înţelegerea champollionică a hieroglifelor otomane. Când desnădejdea era la culme şi, ca buni "ghiauri", ne pregăteam să punem mâna pe "iatagan" pentru a-l face "pilaf", descoperindu-l, pe autorul şotiei, am dat peste articolul "Mültoci Romenlerin Kültür Çalişmalari", în care prietenul Esenkova, din câte am înţeles, vorbeşte de activităţile, publicaţiile şi iniţiativele româneşti în exil. S'ar putea însă prea bine ca în cele 14 pagini ale periodicului să fie vorba, în realitate, de şoldurile mobile ale Marylinei Monroe, de galanteriile lui Horia Sima, de cuceritorul profil al inconsolabilei Renée Theo sau de alte asemenea obscenităţi: ştim noi ce înseamnă "Çalişmalari"?..

& CAHIERS SEXTIL PUŞCARIU, Department of Romance Languages and Literature, University of Washington, Seattle 5, vol. II, n.1 şi 2(Ian.-Iunie şi Iulie-Dec.1953).- Apărute cu o mare întârziere, după transferarea directorului în Statele Unite, la o catedră importantă, "caetele" d-lui Alphonse JUILLAND aduc iarăş o serie de contribuţii serioase. E deajuns să cităm, printre colaboratori, pe Leo Spitzer, care scrie despre "L'Archétype de la ballade Mioriţa et sa valeur poétique"; Kund Togeby, care tratează problema "neutrului în româneşte şi în albaneză"; Giuliano Bonfante cu "Un trapasso fonologico romeno di origine iranica" şi, foarte important, "Sulla conoscenza della lingua romena in Europa"; Ernst Gamillscheg, despre "Romanidad oriental y romanidad occidental"; Alf Lombard, cu "La formation du subjonctif composé en roumain" şi "Une enigme de la morphologie roumaine" ("pociu" dela verbul "a putea"); Marius Valkhoff, despre "Sextil Puşcariu et la linguistique romane" (se publică şi o interesantă scrisoare, inedită, a directorului "Muzeului limbii române" dela Cluj); Fr. Schurr, "Substrattheorie und Phonologie"; Tatiana Fotitch, "Rumanian ecclesiastical terminology of Byzantine origin". Pe părintele Tailliez-"Retezatu" (cum îi place să se romînizeze) îl găsim, din păcate, numai la "Mélanges", cu o notă despre etimologia verbului "a speria", şi o alta pe marginea eseului savantului grec B. Recatas cu privire la "terminologia creştină a Aromânilor sau Cuţovalahilor din Pind". Revista se încheie cu numeroase "dări de seamă" ("comptes-rendus") şi scurte recenzii.-

& VERS, revista Asociaţiei "Nicolae Bălcescu", East Chicago, IV, 4(Oct.-Dec. 1954).- Cuprinde o binevenită antologie din Bacovia, cu un eseu, mai vechi, din 1934, al lui Adrian Maniu, şi unul, nou, al directorului publicaţiei, NOVAC, asupra poetului inegalatei "Lacustre". Pe Ionel Teodoreanu îl evocă -"rege al metaforei şi visului romănesc"- Vasile POSTEUCĂ. Impreună cu acesta din urmă mai semnează versuri N.S.GOVORA şi Nic.NOVAC; proză, Ion ŢARANU şi iarăş N.S.GOVORA. La "literatura popoarelor" îşi dau contribuţia: I.G.DIMITRIU, Mircea POPESCU, N.Iancu-PALTINIŞANU, D.C.AMZĂR şi directorul. La "controversa confesională", în cadrul tribunei libere, iau parte, cu argumentări şi pasiune, D.C.Amzăr, N.Novac şi Doru Cordun. Din acest număr al revistei lipseşte colaborarea "ciclopedică" a prof. Isopescu, care n'a mai avut timp, probabil, să scoată ceva date de arhivă din almanahuri şi dicţionare cu caracter ultra-popular: "Vers"-ul are toate şansele, continuând astfel, să-şi amelioreze calitatea..

& INŞIR'TE MĂRGĂRITE, Rio de Janeiro, IV, 13-14(Ian.-Iunie 1954).- Se deschide cu o amară prezentare "la al patrulea an.." de apariţie: "Ne-am trudit ochii la lumânare prin cabane rudimentare, hărţuiţi de sărăcie cumplită, climă oribilă, cu viaţa ameninţată de sălbăticia omenească şi -ce ne-a durut mai mult- priviţi cu ochi de lup de fraţi de acelaşi sânge, care au rămas indiferenţi la toate svârcolirile noastre, ba chiar satisfăcuţi carecum de momentele noastre de slăbiciune materială, aşa de greu de trecut". Incolo, obişnuiţii colaboratori: Ţolescu, Novac, Hortopan, Iancu-Păltinişanu, E.Mihăescu, Drumaru, Petru-Silistreanu, cu versuri; iar la proză Margareta Barcianu, Mişu Demetrescu şi afurisitul D.Em.Popa. Directorul I.G.DIMITRIU, care publică, împreună cu soţia, fragmente traduse din teatrul shakespearean, îi comemorează, in mortem, pe Ionel Teodoreanu şi Elena Farago.-

& Georges BAGULESCO, La paix soviétique, Paris, 1954.- Fostul Ministru al

României în Japonia şi China tratează cu nobilă patimă, în pilde, aspectele falsului pacifism muscălesc şi ale nevolniciei occidentale. Broşura, ca şi altele precedente, a fost trimisă bărbaţilor de Stat de seamă ai lumii libere.-

& LUMINA, Vârşeţ, VIII, 2-3 şi 4 (Febr.-Martie şi Aprilie 1954).- Intre altele publică "lecţia de deschidere a cursului de istoria literaturii române la Şcoala superioară de Pedagogie din Novi Sad în anul şcolar 1953/54" a lui Radu FLORA, despre "Un poet excentric: Matei I.Caragiale",- şi e o treabă făcută bine, când ne gândim că la Roma, în Capitala latinităţii şi a creştinismului, catedra de română e reprezentată atât de slab şi nu are un singur student, în afara jumătăţii titularului. O altă veste îmbucurătoare e că editura "Libertatea", care scoate, tot la Vârşeţ, un săptămânal cu acelaş nume, de propagandă titoistă însă, va publica, dacă n'a publicat deja până acum, un volum cu "versuri alese" de Arghezi. Din opera acestuia se reproduc: "Testament", "Mâhniri" şi un "Psalm" ("Sunt vinovat că am râvnit..").

& ORBIS, Louvain, III, 2 (1954).- Documentează activitatea Centrului internaţional de dialectologie generală de sub conducerea competentă a neobositului prof. Sever POP. Bună parte din broşură e consacrată celor două foarte merituoase expoziţii organizate de "Centru" la Institutul de lingvistică de pe lângă Universitatea dela Michigan şi la "Casa de Rui Barbosa" dela Rio de Janeiro, ambele încununate de cel mai deplin succes. La prima şi-au dat concursul preţios Tiberiu Humiţă şi Const. Micuda.-

& CALENDARUL ZIARULUI AMERICA pe anul 1955, Cleveland.- Miron BUTARIU documentează chipul în care regimul comunist a distrus treptat corpul de magistraţi şi avocaţi al României; n'a priceput o leţcaie însă din lecţia ultimelor evenimente, dacă, orbit de patimă şi în nenorocirea generală de astăzi, se declară favorabil "defascizării", întreprinsă, la remorca agenţilor Moscovei, de "guvernul" capitulard dela 23 August 1944. Comuniştii, mai coerenţi, au mers cu "defascizarea" până la "fascistul" Butariu însuş.. Autorul articolului, altfel preţios pentru partea informativă, îşi mai face un titlu de merit din faptul că s'a opus, pe vremea lui Istrate Micescu şi a lui Antonescu, la radierea avocaţilor evrei din barouri. Iată, însă, că -o afirmă dânsul- primii agenţi ai regimului de ocupaţie sovietic, care operează intens la distrugerea independenţei magistraturii româneşti, sunt avocaţii David, ajuns secretar general al Ministerului de justiţie în toamna lui 1944, Feiner, Varnay şi -un nume care e o capodoperă!- Rabinovici. Trebuiau aceştia numai radiaţi în 1940 sau pe timpul guvernării Goga, ori expediaţi în Madagascar?- 35 de pagini din almanah le ocupă Vasile POSTEUCĂ (nuvela "Hram la Stăneşti" şi versuri până la indigestie). Ce mai rămâne, şi-l împart: George ZAMFIR ("Povestea micului ciobănaş"), Ilarie TOLAN ("Bolile mentale"); Nic. NOVAC, Ion ŢOLESCU şi N.S.GOVORA cu versuri; iar în englezeşte, Virginia MOLDOVAN, Mary Ann MOGA, George C.CRIŞAN-Modest, d-l Petru LUCACI, redactorul ziarului şi calendarului "America", se mulţumeşte cu un scurt, dar cald "La mulţi ani!". Preşedintele general al Uniunii şi Ligii, d-l Şofron ŞCHETE, propune scopul nobil de a "contribui toţi împreună la ridicarea numelui de Român în Statele Unite ale Americii". De folos, scurtele prezentări ale României, poporului român, artei, muzicii populare şi religioase a noastră. Intre numeroase alte fotografii, ne surâde, încurajator, din reclama sa de pompe funebre, d-l John J. Crăciun jr; dar aceeaşi meserie, dacă ar fi să ne luăm după reclame, se pare că printre Români găseşte amatori de toată calitatea. Să nu fie cu ghinion!-

& FĂCLIA, Londra, VII, 101 (31 Ian. 1955).- D-l V.V.TILEA începe să aibă îndoieli cu privire la politica britanică faţă de ţările robite. Dacă le avea prin 1939, era mai bine.. Publicaţia, totuş, în polemică, de sus, cu "Curierul românesc", caută să justifice nesăbuitul gest al celor câţiva sub-Români de la Londra, cari au simţit nevoia să-l tămâieze pe sir W.C., după toată vânzarea (90%) cu care ne-a dăruit Ruşilor,- la împlinirea a 80 de ani. Destul de judicioase, în schimb, consideraţiile relativ la "Free Europe". Cât despre împământenirea ca americani a lui Creţeanu, Caranfil, Ghilezan, madam Visoianu şi Malaxa, să le fie de bine: ne pare rău numai că trebuie să răsplătim în felul acesta meschin marea generozitate a Statelor Unite. Ingratitudine valahă!- Răspunzând "Foii poporului" de la Cleveland, "Făclia" dă a înţelege că d-l Stănculescu s'ar alimenta din fondul Creţeanu; aceeaşi acuzaţie o adusese "Foaia Poporului" "Făcliei". Noi, cunoscând menajeria politicii şi diplomaţiei româneşti de ieri, care aveau, şi au, pentru sfanţi o predilecţie deosebită, credem şi una şi alta. Fără supărare..

& ARC,Buletinul Asociaţiei române din Canada,Montreal,2.- Secretar de redacţie e d-l Petre SULTANA care într'o franceză cam neatentă,ne dă ştirea unui articol despre poezia lui Eminescu,publicat de prof.André Patry la Québec,în"Revue de l'Université Laval".Ca o ironie,desigur nevoită,dării de seamă îi urmează un fragment ciuntit din"Scrisoarea I-a",cu versul "Iar de-asupra tuturora va vorbi vreun mititel..".Vasile POSTEUCĂ,comentând favorabil înfiinţarea asociaţiei"Pro-Basarabia"la Paris(o secţie s'a constituit şi în Canada),scrie frumos despre pământurile româneşti răpite iarăş de Muscali: "Pe zi ce trece,interesul curat pentru Basarabia şi Bucovina devine măsură a dragostei noastre de neam".Dragoste care,însă,n'ar trebui să-i cuprindă pe fraţii noştri chinuiţi din Balcania: cum se ştie, poetul bucovinean a trimis nu de mult un mesaj la"Vocea libertăţii" din Atena,care e o sfidare sfruntată a victimelor,de ieri şi de azi,ale persecuţiei greceşti.- Semnează versuri,între alţii,Nichita TOMESCU,pe care ni-l amintim dela"Universul literar"; Ion ŢARANU,o nuvelă,"Icoana Maicii Domnului".Publicaţia ne informează pe larg asupra intensei activităţi a frumoasei colonii româneşti din Canada.-

& UNIREA,Ecoul asociaţiei elveto-române,Berna & Zürich,IV,Febr.1955.- Revista şi cercul din jurul ei au avut cinstea de a fi atacate violent de presa ruso-comunistă dela Bucureşti pentru amestecul pe care l-ar fi avut în lovitura dela Legaţia repetită.Bună parte din acest număr,cum e firesc, e consacrată faptelor dela Berna,aprobate din plin.Un cuvânt de recunoştinţă Elveţienilor din România,în frunte cu d-l SCHEIDEGGER,pentru atitudinea demnă luată cu această ocazie şi care credem că va avea darul să influenţeze autorităţile dela Berna în tratarea cazului.-

& EXILUL ROMÂNESC,München,3,4,5,6(Ian.-Febr.1955).- Revista,la care colaborează în primul plan cunoscuţi fondatori ai Gărzii de Fier: Grigoriţă Manoilescu-profesorul şi C.Sassu-Aganiţă,continuă să echivocheze,voit,cu numele,care n'ar trebui luat în deşert,de"legionar".In realitate,este vorba de o bună publicaţie simistă,cum se vede şi din acreala cu care sunt comentate alegerile dela Paris,realizarea"Uniunii asociaţiilor româneşti din Germania",etc: respinşi cu energie de covârşitoarea majoritate a compatrioţilor,puţinii salariaţi ai lui Iliuţă Activu' se agită cu spume la gură.Comic,ca totdeauna,este"dr."Ion Fleşeriu: bietul om..

Adrian Popa

Riduz. 50% riferim. Art. 36
convenz. Post. paragr. 3 e 4

STAMPE

Rev. Emilian VASILOSCHI
Franziskusstr. 179 /I
DÜSSELDORF/Rath-GERMANIA

VAT...
Via C. MORIN, ...
ROMA (Italia)